

Giới thiệu Nam Chủ Không Cần Theo Ta!

Nam Chủ Không Cần Theo Ta! thuộc thể loại truyện xuyên không có chút hệ thống, mang lại nhiều trải nghiệm mới cho độc giả. Truyện cũng không thiếu tính lãng mạn của thể loại ngôn tình khi kể về chuyện tình của cô nàng xinh đẹp Nhược Trúc ở thời hiện đại.

Cô vốn là người xinh đẹp, có nhiều thành công trong cuộc sống và một vị hôn phu điển trai tuấn kiệt. Tưởng chừng như cô là người hạnh phúc nhất trên thế giới nhưng lại bị vị hôn phu và người bạn thân tri kỷ đâm một cú sau lưng. Vì chán nản cuộc sống mà cô bắt đầu đắm chìm trong truyện tiểu thuyết, và bất ngờ bị xuyên không thành nữ phụ quyền rũ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hai tầng phản bội

Sân bay S.

Một cô gái trẻ bước ra từ khoang thương nhân, cô gái mặc áo phông màu xanh rêu, chiếc quần da màu trắng ôm gọn lấy đường cong hoàn mỹ của nàng. Đôi giày boot màu nâu tôn vinh đôi chân dài xinh đẹp. Mái tóc dài xõa ngang vai. Ôm lấy một gương mặt hình trứng tuyệt mỹ, đôi mắt to tròn, đen láy, quỳnh mũi, môi mọng ướt tựa cánh hồng nhuốm sương mai. Cô là một tác phẩm nghệ thuật.

Vô số tiếng huýt sáo vang lên trong sân bay. Các chàng trai ai cũng ngoái nhìn nàng - cô gái phương Đông mỹ đến nghẹt thở.

Nhược Trúc nhanh chóng kéo va li từ khoang hạng A bước ra ngoài, trong lòng ngọt ngào, nàng đi công tác đã được ba tháng, đối tượng ám sát lần này hơi khó chơi, nên để hoàn thành nhiệm vụ không thể không kéo dài thời gian. May mắn so với hẹn trước ba ngày, nàng vội vã trở về chuẩn bị một bất ngờ cho hắn, nghĩ đến đêm qua hắn nhắn tin nàng nói thật nhớ nàng trên môi không khỏi một nụ cười hạnh phúc.

Nàng cùng hắn quen biết nhau năm năm, gần đây có vẻ nguội lạnh tình cảm vì nàng thường xuyên đi công tác, ai biết gần ba tháng không gặp nhau nhưng hắn lại nói nhớ nàng, điều này làm nàng có chút ngọt ngào, có lẽ nàng nên đề nghị boss rời tổ chức sau khi kết hôn.

Bắt một chiếc taxi, nàng đưa địa chỉ khu chung cư Uyển Viên cho tài xế. Chiếc xe nhanh chóng lao vút đi. Nhược Trúc không hề hay biết, nàng sắp đối diện một chuyện xoay chuyển vận mệnh của nàng.

Nhẹ nhàng mở khóa, nàng tận lực giảm tiếng động, tưởng tượng về mặt hắn kinh hi khi nhìn thấy nàng lại bất chợt nghe được tiếng rên rỉ của nữ nhân và tiếng thở gấp của nam nhân, nàng thân hình chấn động. Nhìn trên cầu thang quần áo nữ nhân vứt bừa bãi, còn có nội y, cả người nàng lạnh lẽo... sẽ không phải là..

Mở cửa phòng Nhược Trúc kinh ngạc nhìn trước mắt hai thân thể đang quấn vào nhau trên giường, một người là vị hôn phu của cô Trầm Từ cái khác là bạn thân khuê mật của cô Gia Tú. Nhìn hai người xích lõa thân thể trên chiếc giường chính tay cô và anh chọn cô cảm giác trái tim mình kết một tầng băng thật dày.

Thân thể cô run lên, cổ nén cơn buồn nôn đang chực trào ra khỏi miệng, cô lão đảo thân mình lùi lại từng bước chân. Cô muốn rời đi nơi này, cô không muốn ở lại thêm bất cứ giây phút nào nữa. Không ngờ chân cô đứng không vững chạm phải lọ hoa cạnh cửa.

Một tiếng "xoảng" cắt đứt hai con người đang chìm đắm trong dục vọng.

Trầm Từ kinh hãi nhìn thiếu nữ khuôn mặt tái nhợt đang tựa vào cửa, lắp bắp:

"Nhược Trúc, tại sao.." không phải nói hai ngày nữa nàng mới về sao. Vì sao bây giờ lại xuất hiện tại nơi này.

Hắn bất an quay lại nhìn nữ nhân đang nằm co quắp trên giường lại quay lại nhìn Nhược Trúc, vội vã vơ quần áo rơi vãi đầy đất khoác lên người, hắn tiến tới muốn nắm tay Nhược Trúc lại bị Nhược Trúc tránh né.

"Đừng chạm vào ta, ta ngại bẩn" Nhược Trúc giọng cực kì lạnh lùng, nhưng nếu để ý sẽ thấy giọng nàng run run.

Nhược Trúc nhìn trước mắt nam nhân là của nàng yêu 5 năm, chỉ còn ba tháng họ sẽ kết hôn, vậy mà giờ nàng lại bắt được hắn tại mây mưa trên giường cùng bạn thân lớn lên từ nhỏ của mình, thật nực cười làm sao. Nữ nhân trên giường gương mặt nhìn Nhược Trúc, môi nhếch lên nụ cười đắc thắng.

Trầm Từ hoảng hốt:

"Nhược Nhược, hãy nghe ta giải thích, ta có uống chút rượu, nhất thời nhận nhầm nàng ta là người, ta vô tình phạm phải sai lầm, người tha thứ cho ta được không?"

Nữ nhân đang giương nụ cười đắc thắng cương tại trên mặt, nháy mắt khuôn mặt rơi từng hạt đậu nước mắt trông hết sức đầm đìa đáng yêu

“A Trầm, tại sao ngươi có thể như vậy? Không phải ngươi nói ngươi không yêu nàng, ngươi nói nàng cổ tò ra thanh cao, quen năm năm còn không cho ngươi chạm vào. Ngươi còn khen ta so với nàng tốt hơn ngàn lần.. “

“Câm miệng, ngươi còn dám bịa chuyện. Nhược Trúc, ngươi đừng nghe nàng nói, nàng là muốn chia rẽ tình cảm của chúng ta.” Trầm Từ vội vàng giải thích, hận không thể xông lên bịt mồm nữ nhân chết tiệt kia lại.

“Ngươi đừng nói thêm gì nữa, từ nay trở đi chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.” Nhược Trúc quyết tuyệt nói. Thì ra trong lòng hán nàng là người như vậy.

“Gia Tú, ta còn phải cảm ơn ngươi, tin nhắn tối hôm qua là của ngươi đi. Cảm ơn ngươi đã trước khi ta kết hôn cho ta thấy rõ bộ mặt thật của hán, nếu sau khi kết hôn có lẽ ta sẽ sụp đổ không gượng dậy nổi. Chân thành cảm ơn ngươi.” Nhược Trúc nhẹ nhàng nói xong câu đó quay đầu bước đi, không chút chần chừ.

Trầm Từ hoảng hốt, dường như hán vừa mới mất đi cái gì đó rất quan trọng, hán không chế tâm phiền ý loạn tiến lên định ngăn cản Nhược Trúc. Không ngờ cánh tay bị níu lại.

Hán cau mày nhìn nữ nhân trước mắt.

“Là ngươi gọi cho Nhược Nhược?” hán mất lạnh hỏi

“là..ta muốn..”

BỐP

Mặt Gia Tú lệch sang một bên nháy mắt sung đỏ, nàng ta không thể tin nhìn chằm chằm bóng lưng nam nhân đang sai bước vội vàng bước ra cửa, hán vừa mới còn thờ ơ gấp trên người nàng, say mê hôn nàng, bây giờ hai mắt lạnh lẽo nhìn nàng. Nước mắt chọt rơi xuống.

Trầm Từ bước ra khỏi biệt thự vội vã chạy ra đường nhưng không hề thấy bóng dáng Nhược Trúc đâu cả. Hán áp chế nội tâm mất mát lo sợ tiếp tục chạy đi tìm, bất chợt hán cảm giác lưng mình bị một lực va chạm mạnh, khiến hán văng ra xa..sau đó là một tiếng thắng xe chói tai.

Hán bò dậy, chỉ thấy cách đó không xa nằm im không nhúc nhích một bóng dáng, một cảm giác bất an tràn ngập trong lòng hán, đến khi hán nhìn thấy bóng dáng nằm trong vũng máu kia là ai, chân hán mềm nhũn, suýt quỵ xuống trên đất. Hán run rẩy khó khăn đi từng bước đến bên người nàng, nâng nàng lên ôm vào lòng thì thể ấm máu đã dần lạnh như băng, hán khản khoản cầu xin:

“Nhược Nhược, ngươi đừng dọa ta, ta biết lỗi rồi, ta xin ngươi hãy mở mắt..được không, ngươi không thể bỏ ta mà đi. Van ngươi.” nước mắt hán trào ra, từng hình ảnh hồi ức tốt đẹp của hai người không ngừng hiện ra, hán thống khổ hét lên một tiếng bất tỉnh.

Mà Nhược Trúc đâu? lúc này Nhược Trúc đang phiêu linh giữa không trung, nàng thần thờ chạy ra khỏi biệt thự, lại thấy hán sắp bị chiếc xe kia tông, cơ thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, nàng nhào tới đẩy hán ra ngoài..còn mình thì bị tông phải đầu đập xuống đất từ vong ngay tại chỗ, aizz, cái gì cầu huyết tình huống. Trầm Từ a Trầm Từ, có phải kiếp trước ta nợ ngươi hay không? Như vậy kiếp này xem như ta trả hết nợ, từ nay nguyện ngàn kiếp không gặp lại.

Nàng tâm tình phức tạp nhìn người đàn ông đang ôm nàng khóc, không biết vì cái gì tâm tình bình tĩnh đến lạ. Nói thật nàng cũng không phải yêu Trầm Từ đến chết đi sống lại, nhưng giữa nàng và hán có năm năm tình nghĩa, kì thực cả hai đều biết là tình cảm ít nhiều đã phai nhạt, nhưng hôm nay, nhìn thấy hán trên giường cùng nữ nhân khác nói không khổ sở là nói dối. Khả vì vậy đánh mất tính mạng quả thật không biết nói sao. Nếu đồng nghiệp biết đệ nhất danh ám sát kim bài Lam Sắc vì tiểu tam mất mạng còn không cười từ cô..Àch, thật ra thì bây giờ cô cũng đã từ a.

Nhược Trúc tâm phiền ý loạn giữa không trung lại bị một trận mê muội truyền đến, trước mắt nháy mắt thành màu đen, sau đó cô không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hoa lệ xuyên không

“Đau quá a~”

Nhược Trúc bị cơn đau đầu đánh úp nhìn không được rên rỉ. Sau đó trợn mắt tỉnh lại, phát hiện mình nằm vật vã bên bờ hồ, một nửa thân dưới của nàng vẫn còn ngâm trong nước. Đây là đâu? Minh vì sao lại ở đây? Chớ không phải đôi câu nam nữ kia phi tang xác chết vứt nàng vào rừng? Ngay lập tức nàng gạt đi ý nghĩ này. Không đúng, họ cần gì phải làm vậy. Thế thì chuyện nàng ở đây là cái chuyện gì a?

Thôi kệ, trước hết xử lí chuyện này đã. Nhược Trúc cố sức lê thân mình ra khỏi bờ hồ, cả thân mình tựa như bị bánh xe nghiền nát một dạng, nhìn xung quanh, nàng dựa vào kinh nghiệm khi đi xuyên rừng nhanh chóng tìm ra được một hang động bỏ hoang gần hồ nước. Hang động khá khô ráo. Nàng ngẩng

đầu nhìn lên,vách núi dựng đứng,khả cao,không hề có dấu hiệu nơi đây có người sinh sống.

Nàng cũng mặc kệ có người sống hay không,nhặt lấy hai viên đá,lại vơ một nắm củi mục và lá khô gom vào một chỗ,sau đó bắt đầu đánh đá lấy lửa.

Một lát sau,một ngọn lửa bùng lên,bắt lấy củi khô và bắt đầu tí tách cháy.Nhược Trúc cời hết áo quần vắt lên một tảng đá lớn trong hang,chi chừa lại áo yếm và tiết khô,lại co ro thành một đoàn trước đồng lửa.Bắt đầu hong khô thân mình và quần áo.

Đừng thắc mắc vì sao Nhược Trúc là một người hiện đại lại biết cách đánh đá lấy lửa.Nàng là sát thủ bài danh thứ nhất biệt hiệu Lam Sắc.Những thứ kĩ năng để sống sót như vậy là những thứ một sát thủ phải học ngay từ đầu trước khi cầm súng lấy đi một mạng người.Mặc dù là sát thủ,song nàng lại rất yêu đời,luôn vui vẻ,hẹn hò,yêu đương,cuộc sống của nàng có nhiều màu sắc sỡ,không chỉ toàn màu đen như những ám sát giả khác.Nàng không lãnh tâm Trái tim nàng vẫn đập,máu vẫn nóng nên nàng mới thấy đau khi bị phản bội.

Sờ sờ quần áo,ân,đã khô.Nhược Trúc nhanh chóng mặc vào y phục sau đó ngồi xuống bên đồng lửa.Nàng vẫn chưa xác định được đây là nơi nào.Vì sao nàng ở đây?Rõ ràng nàng đã chết,bây giờ lại còn ngồi đây là chuyện gì.

Nhược Trúc chưa kịp tự hỏi xong thì một lượng lớn thông tin ập vào đầu, khiến nàng gập người lại vì đau đớn.Hít một hơi thật sâu,nàng cố gắng sắp xếp lại lượng thông tin xa lạ kia.

Không sắp xếp thì thôi,sắp xếp xong Nhược Trúc thật muốn cắn răng nghiêng lợi.Ta dựa vào.

Xuyên không!!!!

Hon nữa còn là tá thi hoàn hồn.

Này là cái chuyện gì a? Không phải chết rồi thì nên đầu thai sao,uống canh Mạnh Bà,quên đi đời cầu nam nữ kia sau đó đầu thai tại một cái gia đình thực tốt,sống một cuộc sống thật vui vẻ,không phải theo lẽ thường là như vậy sao..thế thì này là cái gì trạng huống?

Nhược Trúc xoa xoa thái dương có phần hơi nhứt nhối bực bội không thôi.Nguyên chủ thân thể này cũng tên là Nhược Trúc,là cái cô nhi,gia gia nuôi nàng từ nhỏ đến lớn, liền cung chiều nàng vô cùng.Nàng và gia gia sống nương tựa lẫn nhau,nhưng đó là chuyện của hai ngày trước,mà hôm nay đâu? hôm nay trên thế giới này cũng chỉ còn mỗi mình nàng,bởi vì gia gia tới qua vì bảo vệ nàng đã bị một đám người giết chết.

Đem qua một đám trộm cướp xông vào nhà,thấy trong nhà chỉ có một tiểu cô nương và một lão già thì nổi máu dê,định cưỡng hiếp cô cháu gái,không ngờ lão già liều sống chết chống lại lũ trộm cướp,hết to kêu tiểu cô nương chạy đi.Tiểu cô nương chạy đến phía chân núi thì bị trượt chân ngã xuống núi,may mắn thay chân núi có một cái hồ thiên nhiên,nhưng tiểu cô nương vì quá sợ hãi vong mạng .Khi lần nữa mở mắt ra đã là nàng Lam Nhược Trúc

Mà chuyện làm Nhược Trúc cảm thấy không hay ho nhất thì phải là những tên tuổi,địa danh nàng mò được trong trí nhớ kia hoàn toàn y hệt như cuốn tiểu thuyết nàng vừa đọc tối hôm qua.Là trùng hợp?Vẫn là nàng xuyên vô cuốn tiểu thuyết chết tiệt kia?

Nơi này gọi là Diêu thành,liền là Diêu gia đứng đầu.Nếu thật sự nàng xuyên vô cuốn tiểu thuyết đó thì quá con mẹ nó uất ức.Vì sao à,vì cái nhân vật nàng đang sắm vai là một cái nữ phụ bị đá khỏi sân khấu ngay từ đầu chứ sao.Liền là đem qua đi.Đưa bàn tay trước mặt xem xét tí mĩ,nàng trực tiếp vạch y phục vừa mặc lại trên người,cúi đầu nhìn xuống,đập vào mắt là hai khối tròn tròn ngạo nhân kiều hãnh đang đứng,ân,thực không sai.

Nhưng khi nhìn thấy vết bớt hình hoa mai bên khuôn ngực trái nàng trực tiếp khó thở.Nếu lúc này chỉ là nghi ngờ xuyên qua thành nữ phụ,bây giờ phần hi vọng mong manh kia cũng bị đóa hoa mai này đánh cho tan tác.Nàng nhớ rõ bởi vì vết bớt hoa mai này bị lộ mới dẫn đến cái chết của nàng nha.Mà cái gọi là trộm cướp kia chẳng qua là nguy trang,đó là sát thủ của Kỳ Mã quốc.

Trương truyền công chúa đời thứ 9 của Hạng Hà quốc sẽ là thiên nữ tái thế,nàng thông minh xinh đẹp,nàng thiện lương...bla bla...nàng nhất định đứng trên thiên hạ,ai có được nàng ai có trong tay thiên hạ.Nếu không thì chịu kiếp thân phục cả đời.Mà cửu công chúa lại là Đức phi bào thai,cho nên mới bị truy sát trong rừng,không cần nói cũng biết đó là một trong tứ quốc ra tay.

Mà nguyên chủ hôm kia trong một lần vào rừng tắm rửa,bị một cái đứa trẻ nhìn thấy cái bớt hoa mai mới về nhà kể mẹ,không ngờ cha đứa trẻ lại là gián điệp nước ngoài,nghe vậy tâm tư luân chuyển,mới tập hợp ám vệ.Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.Cho nên,tiểu cô nương cùng gia gia mới chết uất ức như vậy đi.

Nguyên văn cốt truyện như thế này..con gái của Nam Cung gia-hoàng tộc công chúa,là con của Đức phi nương nương,trong một lần Đức phi đi chùa dâng hương,lúc ấy bị thế lực chống đối truy sát, trên đường trở dạ .Đức phi cắn răng sinh ra tiểu công chúa giao cho công công bế trốn thoát đi,còn mình liều mạng đánh lạc hướng thích khách.Không ngờ cận vệ hoàng gia kịp thời cứu gia,Đức phi bình an vô sự,nhưng vị công công và tiểu công chúa lại mất tích.Đức phi khóc hết nước mắt,Hoàng Thượng cũng nóng nảy,cho lục soát khắp nơi nhưng vẫn không có bất kì tin tức gì.Hai người nén đau thương trở về Hoàng cung.

Nhiều năm trôi qua Đức phi vì nhớ thương con gái cũng lâm vào tâm bệnh.Mà nàng công chúa kia vẫn biệt tăm biệt tích.Nàng công chúa kia có một cái bớt hình hoa mai nơi ngực trái.Đó là dấu hiệu hoàng tộc,máu huyết hoàng tộc Nam Cung có một đặc điểm là nữ thì nơi ngực trái có bớt hình hoa mai,là nam thì bên tai phải.

Mà nội dung kịch tình liền là bắt đầu tại Diệp gia,nguyên nữ chủ Diệp Thúy Vi là một cái vừa ngu xuẩn vừa háo sắc,trong một lần đuổi theo mã nam bị té xuống hồ nước chết đuối nữ chủ Diệp Thúy Vi đúng lúc xuyên qua,nàng ta là kim bài đặc công thế kỉ 21, trời sinh lạnh nhạt,lại sinh sống trong máu tanh nên tựa như một cỗ máy giết người không tình cảm.Nàng là trong lúc làm nhiệm vụ bị đồng nghiệp hãm hại mất mạng,xuyên qua một cái thân thể cùng tên cùng họ với nàng.Nếu ông trời đã cho nàng cơ hội sống lại lần nữa,nàng sẽ hào hào sống tốt.

Nữ chủ sau khi xuyên qua tâm tính biến đổi,từ kẻ háo sắc ngu si lột xác trở thành tài nữ.Đám nam nhân ngày xưa ghét bỏ nàng,bây giờ nàng chường mất,đám nữ nhân khinh thị nàng ngu si,nàng từ từ đùa từ họ.Có thù tất báo.Đó là nàng-đệ nhất sát thủ thế kỉ 21.

Nữ chủ trong một lần đi vào rừng tìm thảo dược nhặt được một khối ngọc bội hình phượng hoàng,tiếp cảm thấy khối ngọc bội này không tầm thường liền bắt nó đeo vào cổ.Năm năm sau nàng đã sớm vang danh thiên hạ.Đứng bên cạnh nàng còn có ba nam nhân đầu đội trời chân đạp đất.Họ sẵn sàng chia sẻ nàng cùng nam nhân khác cũng không muốn rời đi nàng.

Vào thời điểm này,Hoàng thượng cùng Đức phi cải trang vi hành gặp được nàng cảm thấy tính cách nàng quyết tuyệt rất thưởng thức,trong một lần vô tình,Đức phi thấy được miếng ngọc nàng đeo trên cổ liền mừng như điên hỏi nàng có phải trên ngực trái có vết bớt hình hoa mai hay không.Và âm kém dương sai,quả thật trên ngực trái nữ chủ có vết bớt hình hoa mai.

Lúc này Diệp gia chủ cũng đứng ra thừa nhận Diệp Thúy Vi không phải con ruột mà là nhặt được trong rừng.Kết quả cha mẹ cùng con gái gặp nhau mừng mừng tủi tủi,nữ chủ sau này mang theo hậu cung gả cho thái tử một nước hùng mạnh-một vị trong hậu cung trở thành mẫu nghi thiên hạ.Kết cục HE.Mà nàng đâu?Rót đài từ chương 2.Mục đích nàng xuất hiện chỉ để làm nền cho cái bớt hoa mai của nữ chủ!!!! Thật sự là không biết nói gì..Thiên a!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: sơ ngộ hệ thống

Đang rối rắm,Nhược Trúc bỗngưng phát hiện mình thế nhưng đang trôi nổi trong một không gian vô định.Tất cả chỉ là màu xám trắng.Đây là chuyện gì? cô đang mơ giấc mơ kì quái gì thế này?

“không phải mơ đâu.Chúc mừng cô mở ra hệ thống công lược XYZ” một giọng nói như của robot đánh gãy mạch suy nghĩ của Nhược Trúc lúc này.

Ánh mắt cô mị lên,nhìn xung quanh cẩn thận đánh giá.Lại không phát hiện được điều gì,điều này làm một sát thủ lâu năm như cô khó chịu.Cô nhú nhú mồm.

“Ai?” trầm ngâm phun ra một chữ,tâm tình 100% đề phòng.

“không cần tìm kiếm,ta ở trong não của cô.” giọng nói kia lại vang lên lần nữa.

Nhược Trúc giật mình.Vì cái gì lại có cái âm thanh quanh quẩn trong óc cô nhỉ?

Dường như nhìn ra nghi vấn của cô giọng nói kia lại vang lên lần nữa.

“Về phần vì sao ta ở trong não của cô giờ phút này cô không cần bận tâm,bất quá ta chính là người sẽ chỉ dẫn cho cô tại nơi này”

“Đây là chuyện gì?” Lam Nhược Trúc lạnh lùng âm thanh đánh gãy lời nói của âm thanh thần bí.

“Trước nghe ta nói vài điểm tốt lắm.Người bây giờ đã không còn ở Trái Đất nữa.Người xuyên không.Không cần ta nói chắc hẳn người cũng đã biết,người đã xuyên vào thân xác của Nhược Trúc,cũng chính là nữ phụ mà người vừa mới đọc.Nhiệm vụ của người là thay đổi số phận của nhân vật này.Thông qua không ngừng hoàn thành nhiệm vụ đạt đến thưởng cho.Tất nhiên nếu không hoàn thành sẽ nhận đến trừng phạt thậm chí gạt bỏ”

Lam Nhược Trúc ngây ngẩn.Đây là cái gì cầu huyết tình huống?Cái gì gọi là hệ thống XYZ?Cái gì nhiệm vụ thay đổi số phận?Cái gì là trừng phạt?Vẫn là gạt bỏ??

Khoé môi khẽ mím lại.Nhưng cũng chưa nói gì.Âm thanh thần bí thấy Lam Nhược Trúc chẳng có phản ứng lại vang lên.

“Người nhưng là không có gì thắc mắc?”

“Có thì có,bất quá tại sao lại là tá thi hoàn hồn?ta vẫn là thích thân xác của ta hơn.”

“...”

“Không cần lo lắng,thân xác mà người đã xuyên qua dung mạo so với người bây giờ chỉ có 4 phần tương tự,cũng là một cái mỹ nhân,không mỹ bằng người bây giờ.Tuy nhiên,sau khi người hoàn thành nhiệm vụ đến một cấp độ,dung mạo của người sẽ dần dần thay đổi thành người hiện tại.”

“Ân,nhưng thật ra có ý tứ.Bất quá..”

“Bất quá ta có yêu cầu.”

“Ngươi nói”

“Ta muốn một thân kĩ năng của ta đều được giữ lại,khả có thể?”

“Thành giao,ta sẽ khuyến mãi kèm cho ngươi toàn bộ nội dung các tình tiết và thông tin về các nhân vật.Ngươi sẽ có nhiệm vụ,giaỉ quyết nhiệm vụ tích lũy điểm để mở các bí kíp võ công cũng như phương diện khác.Tốt lắm,bây giờ ngươi đưa tay lên màn hình trước mặt,chúng ta kí kết khế ước”

“Đã biết” Lam Nhực Trúc đậm cười,đưa tay lên màn ảnh màu xanh hiện ra trước mặt.

Trên màn hình có hai nút một là “kí kết” hai là “từ chối” Nhực Trúc chạm vào chữ kí kết,ngay lập tức có một luồng sáng bao bọc lấy nàng.Một giọng máy móc vô cảm vang vọng.

“Huyết khế thành công,chủ nhân,từ nay trở đi ta sẽ đi theo ngươi trợ giúp và phân phối nhiệm vụ.Sau đây là lễ vật cho người mới.Mời chủ nhân xác nhận nhận quà”

Ngay lập tức trên màn ảnh biến đổi,nàng đưa tay chạm vào dòng chữ xác nhận.

“chúc mừng chủ nhân,lễ vật là Hư Vô Mặt Nạ.Mời chủ nhân đọc kĩ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng”

Ách..câu quảng cáo nghe quen quen.

Hư Vô Mặt Nạ,là một chiếc mặt nạ mỏng tựa cánh ve,ngươi có thể tùy ý biến đổi gương mặt mình.

Khi sử dụng, Hư Vô Mặt Nạ tự thân biến đổi trùng với màu da,lại không hề ảnh hưởng đến sự hô hấp của làn da,nói chung như tên gọi mạng mà như không mạng.

Đặc biệt có thể thêm những đặc điểm cần thiết như trái khế nơi cổ nam nhân khi biến đổi khuôn mặt nam nhân.

Hảo thích nha.

“Mời chủ nhân xem thuộc tính”

Trên màn ảnh xuất hiện những thông số.

Tên : Lam Nhực Trúc

Tuổi : 16

Giới tính: nữ

Thân phận : Lam Sắc-bàì danh thứ nhất kim bài sát thủ.

Dung mạo :120 (mãn trị 200)

Thể chất : 55 (mãn trị 200)

Trí tuệ: 100 (mãn trị 200)

Lực lượng 40 (mãn trị 200)

Kĩ năng : ám sát

Nhiệm vụ ..

Thuộc tính điểm...

Vi tích phân:..

Nhiệm vụ phần thưởng điểm...

Lễ vật : Hư Vô Mặt Nạ

Cái gọi là vi tích phân chính là điểm đạt được khi hoàn thành chi nhánh nhiệm vụ.Đạt được vi tích phân có thể sử dụng để mua những thứ tốt trong cửa hàng hệ thống.Thuộc tính điểm phân phối đến các thuộc tính,mà nhiệm vụ phần thưởng điểm chính là dựa vào khoảng thời gian hoàn thành nhiệm vụ ngắn hay dài,độ thành công hoàn hảo hay không hoàn hảo mà thưởng cho.

“Trước hết ban bố nhiệm vụ đầu tiên,hoàn thành đạt đến thưởng cho 1000 vi tích phân,10 thuộc tính điểm,một thân bách độc bất xâm.Thất bại chịu

trùng phạt điện giật. Thất bại 5 lần gặt bỏ.”

Hệ thống máy móc vang lên trong đầu Nhược Trúc. Sau đó trước mặt xuất hiện dòng chữ:

“Nhiệm vụ đầu tiên”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: nhiệm vụ đầu tiên

"Nhiệm vụ đầu tiên"

"trở lạnh nhà cũ chôn xác gia gia, tìm kiếm ngọc bội Huyết Phượng Hoàng. Thời hạn hoàn thành 1 ngày."

Giọng nói vừa dứt Nhược Trúc nhắm mắt một cái đã thấy mình đang ở trong sơn động bỏ hoang.

Nhược Trúc nhìn nhìn nhiệm vụ, bây giờ nàng đang ở chân núi, muốn leo lên ít nhất cũng mất vài canh giờ, chưa kể cái thân thể này thật sự là yếu ớt không chịu nổi. Thời gian không dài, nàng phải nhanh lên mới được.

Nàng nhanh chóng chui ra khỏi hang, nhìn địa hình, lại nắm lên một ít đất xem xét đặc tính thổ nhưỡng phán đoán phương hướng, dựa vào thuộc tính đất và hệ thực vật xung quanh nơi này, có lẽ thượng nguồn cách nơi này không xa. Dựa vào hướng phong hóa trên đá có lẽ là nằm ở hướng Bắc. Ngay lập tức Nhược Trúc làm ra lựa chọn.

Một đường thẳng hướng Bắc, không lâu sau quả nhiên đến thượng nguồn, Nhược Trúc dựa theo trí nhớ men theo con đường nhỏ tìm đường trở về. Thượng nguồn là nơi gia gia thường dẫn nàng đi hái quả ngọt, con đường này nhắm mắt nàng cũng có thể về. Cho nên ngay từ đầu Nhược Trúc đã quyết định tìm kiếm thượng nguồn dòng suối gần đó. Quả nhiên là tìm được đường về.

Đến gần căn nhà gỗ, Nhược Trúc cẩn thận ẩn vào một lùm cây gần đó, sau khi xác định không có bất kì khác thường nào, nàng nhanh chóng ẩn thân vào nhà. Đêm qua có lẽ đám sát thủ kia nghĩ nàng rơi xuống vực tan xương nát thịt đi, cũng không đuổi theo, ai có thể ngờ dưới vực lại là một hồ nước. Hiện tại trước mắt căn làm xong nhiệm vụ đã.

Bước chân vào nhà, Nhược Trúc trầm ngâm. Căn nhà gỗ nhỏ ngày xưa vốn ngăn nắp, bây giờ tựa như nhà hoang, đồ đạc đổ vỡ tùm lùm trên đất. Nhược Trúc bước từng bước đến bên cạnh giường, bên giường là một lão già nửa thân trên nằm trên giường gục trên vùng máu, nửa thân dưới đã đứt lìa một chân, máu vùng vải khắp nơi, qua đêm đã khô lại.

Nhược Trúc bỗng khụy hai chân xuống, hốc mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay, nước mắt từng giọt từng giọt tràn mi. Nàng thống khổ hai tay run run ôm lấy thân thể đã lạnh băng không thành tiếng. Gia gia, đó là nàng gia gia, gia gia nuôi nàng từ nhỏ, nàng không có thân nhân, chỉ có gia gia là yêu thương chiều chuộng nàng.

Nhược Trúc bản thân không nhúc nhích nhìn gương mặt mới hôm qua còn yêu thương cười với nàng, nay đã lốm đốm xanh tím. Nhược Trúc biết là tình cảm của khối thân thể này ảnh hưởng cảm xúc của nàng. Nhưng nàng lại không muốn không chế nó. Có lẽ rơi được nước mắt cũng là một điều may mắn đi.

Nhược Trúc cúi đầu ba lần. Gia gia, ngài yên tâm, Nhược Trúc sẽ hảo hảo sống tốt, những kẻ nào hại gia gia hôm nay, Nhược Trúc sẽ không bỏ qua một tên. Gia gia..

Nhược Trúc cẩn thận an táng xong cho gia gia, lại bắt đầu sưu tập trong nhà những thứ đồ còn có thể dùng được. Khi bước vào căn phòng của gia gia, nàng lại nhìn không được đỡ mắt. Nàng ngồi xuống chiếc giường nơi gia gia vẫn ngồi vuốt tóc nàng, nằm xuống, tìm chút hơi ấm còn lại của gia gia, khi mở mắt, lại vô ý nhìn thấy một cái gì đấy trên thanh xà nhà, nếu không nhìn kĩ quả thật không thể phát hiện ra.

Nhược Trúc bật dậy khỏi giường, nhún chân đu lên cột nhà, hệt như con sóc thoăn thoắt, nhoáng một chút đã xuất hiện bên cạnh chiếc hộp. Ôm theo chiếc hộp nhảy xuống đất. Nhược Trúc mở chiếc hộp lại phát hiện không mở được, chợt nhớ ra có lần gia gia bắt một chiếc chìa khóa nhỏ đeo lên cổ mình, mới nhanh chóng móc từ trong vạt áo ra. "rắc" một tiếng, chiếc hộp tách ra hai nửa, bên trong là một bức thư, một mảnh khăn lụa băng tơ tằm vô cùng quý giá, bên trên thêu đồ án hình phượng hoàng.

Nhược Trúc mở bức thư ra, bắt đầu đọc, càng đọc càng mừng lớn mắt.

"Công chúa điện hạ. Khi ngài đọc được những lời này, đồng nghĩa với việc ta đã không còn trên thế gian nữa. Ta thật không hi vọng ngày này sẽ đến. Thứ lỗi cho lão nô đã giấu giếm sự thật suốt bao nhiêu năm qua. Ngài chính là cừu công chúa điện hạ. Nữ nhi của đương kim hoàng thượng và Đức phi nương nương. Năm xưa vì tránh sự truy sát của sát thủ đức phi đã vì ngài mở một đường máu, lão nô mang ngài chạy hết một ngày một đêm, ngài vừa sinh ra đã bị trải qua gió sương, thân thể yếu ớt, ta lo lắng ngài không chịu được, may sao cuối cùng rồi cũng thoát hiểm nguy. Ta mang ngài về kinh thành nhưng giữa đường lại gặp được Thân Vương điện hạ, ta vô cùng mừng rỡ định mở miệng gọi ngài ấy, không ngờ lại phát hiện một trong những tên sát thủ trước đó

truy sát chúng ta là thiếp thân hộ vệ của Thân Vương,thật may là ta vẫn chưa lên tiếng.Sau đó ta mang ngài lẳng lặng đi nơi khác nuôi ngài dần lớn,dần dần ta liền coi ngài là con cháu của mình,ta nổi lên tâm tư ích kỉ,không muốn ngài trở về kinh,có lẽ ngài bồi thêm ta một đoạn thời gian nữa thôi,cứ thế ta giấu ngài hết 16 năm.Gần đây ta nghe được Đức phi vì nhớ mong con bị tâm bệnh,ta lại bàng hoàng,phải chăng ta quá ích kỉ.Ngài nên về với nơi ngài thuộc về.Công chúa,đây là tã lót cùng Huyết Ngọc Phượng Hoàng,đó là vật có thể chứng minh thân phận của ngài,trăm ngàn lần cẩn thận khi hồi kinh.Lão nô đời này không con cháu,duy nhất hạnh phúc chính là nghe công chúa ngài gọi một tiếng gia gia.Lão nô đi trước nguyện cầu công chúa cả đời bình an"

Nhược Trúc giật mình,lại có chuyện như vậy?thế thì trong nguyên tác tại sao lại là nữ chủ là nữ nhi của Đức phi a??Xem ra có vài chuyện không đúng như nguyên tác.

Nhược Trúc lại sờ vào đáy hòm,một miếng Huyết Phượng Hoàng ngọc bội mát lạnh rơi vào tay nàng.

Một giọng nói lạnh như băng vang lên trong đầu kéo Nhược Trúc từ trong suy nghĩ về đến hiện tại.

"chúc mừng chủ nhân tìm ra Huyết Ngọc Phượng Hoàng,an táng gia gia,Nhiệm vụ thành công hoàn mỹ,sớm hơn thời hạn 8 canh giờ.Thưởng cho vi tích phân 1000,điểm thuộc tính 10,tùy chủ nhân phân phối.Điểm thưởng nhiệm vụ 8.Tùy chủ nhân phân phối.Một thân bách độc bất xâm.Mời chủ nhân phân phối số liệu điểm"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phong Thanh Huyền

Ân,thêm 5 điểm hình dạng,10 điểm lực lượng và 3 điểm trí tuệ.

“Đã phân phối điểm”

“Mời chủ nhân xem thuộc tính”

Trên màn ảnh xuất hiện những thông số.

Tên : Lam Nhược Trúc

Tuổi : 16

Giới tính: nữ

Thân phận : Lam Sắc-bàì danh thứ nhất kim bài sắt thủ.

Dung mạo :125 (mãn trị 200)

Thể chất : 55 (mãn trị 200)

Trí tuệ: 103 (mãn trị 200)

Lực lượng : 50 (mãn trị 200)

Kĩ năng : ám sát ,bách độc bất xâm

Nhiệm vụ : chôn cất gia gia,tìm Huyết Phượng Hoàng (đã hoàn thành)

Thuộc tính điểm: 0

Vi tích phân: 1000

Nhiệm vụ phần thưởng điểm: 0

Lễ vật : Hư Vô Mặt Nạ

Nhược Trúc nhìn thuộc tính của mình,xem ra phải nhanh chóng đề cao giá trị lực lượng mới được.

Khối thân thể này quả thật yếu đến đáng thương.

Nàng li khai căn nhà nhỏ đã từng là tổ ấm của nàng, bước chân vô định. Hiện tại nàng không có mục đích đi, cũng không thể ở lại nhà gỗ vì đã bị lộ, ai biết đám sát thủ kia khi nào thì quay về.

Hiện tại có lẽ nữ chủ đã xuyên qua, mà nàng bây giờ cái gì cũng không biết. Hào mê mang.

Nàng tìm một thân cây cao to, nhún chân mượn lực từ các nhánh cây phóng lên trên một cành to lớn ngã người nhắm mắt an thần.

Có lẽ trước hết nàng nên nghỉ ngơi, ngâm nước lạnh hết một đêm, lại đi hết một đoạn đường dài men theo thượng nguồn về ngôi nhà gỗ, thân thể này đã có chút ăn không tiêu.

Đúng lúc nàng gặp được chu công sắp hạ ván cờ thì thanh âm máy móc vang vọng trong đầu. Nàng bắt đầu đi hé nửa con mắt.

“nhiệm vụ thứ hai: ngăn cản nữ chủ gặp nam chủ Phong Thanh Huyền. Địa điểm 5 dặm phía nam”

“chi nhánh nhiệm vụ: thu phục nam phụ chi nhất Hề Tu Văn, thành công hấp dẫn nam phụ”

“thời hạn hoàn thành chính nhiệm vụ 1 khắc, hoàn thành thưởng cho vi tích phân 1000, 10 điểm thuộc tính, 1 viên hồi hồn đan, chi nhánh nhiệm vụ thời hạn 3 ngày, hoàn thành thưởng cho vi tích phân 50, 3 điểm thuộc tính, 10 năm nội công.”

“chính nhiệm vụ thất bại gạt bỏ, chi nhánh nhiệm vụ thất bại vạ châm xuyên tay”

“thỉnh chủ nhân hảo hoàn thành”

Hề Tu Văn, nam phụ, liền là cái vật hi sinh, yêu sâu sắc nữ chủ song lại âm thầm thù hận nàng, không lời oán thán. Cuối cùng vì nàng chấn một kiếm tử.

Ân, là cái tốt nam nhân.

Nhược Trúc đứng dậy phui phui quần áo đã có chút dính đầy lá, nhẹ như sóc chuyển từ cảnh này sang cảnh kia, chưa đầy 3 phút, trước mặt nàng đã xuất hiện một người không rõ sống chết nằm trên đất.

Chắc hẳn đây là nam chủ đi. Bất quá xem ra bị thương không nhẹ.

Nhược Trúc tiến đến bên cạnh nam tử tỉnh táo quan sát, bắt chợt lọt vào một đôi đồng tử màu xám khói, nàng giật mình.

Nam tử toàn thân căng ra đề phòng nhìn nàng.

Nhược Trúc đánh giá nam tử. Sắc mặt tái nhợt không chút nào giảm bớt đi sự hoàn mỹ của gương mặt hắn. Ngũ quan hoàn mỹ như tạc, trán cao, đôi mắt sáng như những vì tinh tú, mày kiếm anh khí.

Chắc... quả nhiên là nam chủ. Hào soái.

Sau khi đánh giá xong, Nhược Trúc nghĩ ngợi một chút lại khom người..bế hắn lên..ách, theo kiểu công chúa.

Phong Thanh Huyền trán nổi gân xanh, hắn đang trên đường xử lý vài việc, lúc trở về gặp mai phục, lần này là hắn chủ quan sơ sót, bị ám toán trúng cực độc.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần tâm tình trầm xuống. Không lẽ hôm nay hắn phải bỏ mình nơi này

Hắn nhắm mắt chờ đợi, lại không thấy động tĩnh gì mới mở mắt ra. Đập vào mắt hắn là một tiểu cô nương tầm 15-16 tuổi, gương mặt non nớt nhưng ngũ quan đã sớm lộ ra vẻ khuy nhiên, nữ hài quan sát hắn một lượt, cảm nhận được nữ hài không có ác ý, hắn buông lỏng tâm tình, gương mặt nhìn nàng, không ngờ nữ hài vừa vịn ngang đầu.

Hai người tầm mắt va vào nhau, đó là một đôi mắt hoàn toàn không tạp chất, trong veo tựa như bích ngọc vậy. Hắn nhất thời có chút ngây người. Liền là khi bình tĩnh lại, hắn thấy tiểu cô nương khom lưng đến gần hắn sau đó..bế hắn lên.

Phong Thanh Huyền trừng lớn mắt có cảm giác muốn phun một búng máu.

Hắn một đại nam nhân bị cái tiểu cô nương bế như công chúa..thế nhưng bị ám khí trúng độc quá nặng, toàn bộ cơ thể không nghe lời hắn, không thể nhúc nhích.

Hắn căn bản động cũng không thể cử như vậy bị một nữ hài ôm ngang phóng đi. Hắn thề sẽ băm vằm kẻ ám toán hắn hôm nay.

Mà Nhược Trúc lúc này đang cùng hệ thống trao đổi, bước chân không hề dừng lại.

“Hệ thống, hắn trúng độc, có thuốc giải cho hắn hay không?”

“có, bất quá chủ nhân phải mua, dùng vi tích phân để mua. Giải độc hoàn 800 vi tích phân 1 viên, giải bách độc. Thỉnh chủ nhân cân nhắc”

“mua” Nhược Trúc cắn răng,hảo đất.

“giao dịch thành công,trừ 800 vi tích phân,số dư hiện tại 200 vi tích phân,thỉnh dùng”

Nhược Trúc mang theo Phong Thanh Huyền xuôi về hang động dưới vực,nàng đặt hấn nằm trên mặt đất,trog ánh mắt chăm chăm của hấn,nàng tách môi hấn ra,nhét viên thuốc vào miệng hấn, sau đó liền ngồi bên cạnh hấn nhắm mắt lại dưỡng thần.

Phong Thanh Huyền cảm nhận được viên thuốc vào miệng liền hoá thủy ảo não không thôi,hấn bây giờ chỉ có thể mặc nhân chém giết.

Không đợi hấn suy nghĩ nhiều,một trận thanh lương bao trùm toàn thân hấn,rất nhanh cảm giác vô lực dần biến mất.Hấn mừng rỡ.

Mà Nhược Trúc một bên cảm nhận được,mở mắt ra,nhìn kĩ hấn,sau đó im lặng rời đi.Độc đã giải,nhiệm vụ đã hoàn thành,nàng không nhất định phải ở lại.

Phong Thanh Huyền nhìn theo bóng lưng nàng dần biến mất nội tâm mất mát,nàng ,không đợi hấn.

Lúc này Nhược Trúc đang cùng Hệ thống trao đổi.

“Nhiệm vụ chính hoàn thành,thời hạn hoàn thành 12 phân. Thưởng cho 1000 vi tích phân, 10 điểm thuộc tính, viên hồi hồn đan.Thỉnh xác nhận.”

“chi nhánh nhiệm vụ: thu phục nam phụ Hề Tu Văn(chưa hoàn thành,thời gian còn lại 2 ngày 23h35 phút) thỉnh chủ nhân cẩn thận”

“ân,3 điểm dung mạo,3 điểm lực lượng,4 điểm trí tuệ.”

“đã phân phối,chủ nhân thỉnh kiểm tra”

“Mời chủ nhân xem thuộc tính”

Tên : Lam Nhược Trúc

Tuổi : 16

Giới tính: nữ

Thân phận : Lam Sắc-bàe danh thứ nhất kim bài sát thủ.

Dung mạo :128 (mãn trị 200)

Thể chất : 58 (mãn trị 200)

Trí tuệ: 106 (mãn trị 200)

Lực lượng : 54 (mãn trị 200)

Kĩ năng : ám sát ,bách độc bất xâm

Nhiệm vụ : thu phục nam phụ Hề Tu văn (chưa hoàn thành)

Thuộc tính điểm0

Vi tích phân:1200

Nhiệm vụ phần thưởng điểm0

Lễ vật : Hư Vô Mặt Nạ

Tài nguyên :1 viên hồi hồn đan.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: ta cứu ngươi,ngươi là của ta.

Nhược Trúc không biết khi nàng vừa “bé” Phong Thanh Huyền rời khỏi thì cách đó không xa, một bóng dáng hơi gầy, khí chất lạnh lùng, gương mặt tỉnh xảo đang di chuyển lại. Đó là nữ chủ Diệp Thuý Vi.

Diệp Thuý Vi bước chân hơi hoảng loạn, nàng ta hôm nay bước chân ra khỏi nhà luôn cảm thấy có cái gì đó nôn nao trong lòng, có một âm thanh luôn kêu gọi nàng đi vào rừng, người sẽ có được thứ tốt, kiếp trước Diệp Thuý Vi là sát thủ, nàng rất nhiều lần nhờ trực giác mà thoát khỏi nanh vuốt Tử Thần, nên hôm nay cũng vậy, nàng không hề do dự đi vào rừng.

Càng đi sâu vào rừng cảm giác kia càng mãnh liệt khiến tim nàng cũng đập nhanh hơn, sắp rồi, có cái gì đó sắp là của nàng.

Nhưng bất chợt, cảm giác mãnh liệt kia biến mất. Diệp Thuý Vi bối rối, nàng có cảm giác nàng vừa vượt mất thứ rất quan trọng đến nàng. Nhưng là nàng vẫn kiên trì tiếp tục đi về hướng trực giác mách bảo.

Nếu Nhược Trúc ở đây thấy nàng ta, chắc chắn nàng sẽ ngạc nhiên khi thấy con đường nữ chủ đi là đường mòn về ngôi nhà gỗ của nàng và gia gia trong rừng.

Men theo đường mòn, Diệp Thuý Vi rất nhanh nhìn thấy căn nhà gỗ, nàng hồi hộp đi vào phòng lại thất vọng khi thấy cái gì cũng không có, chỉ có một đồng loạn thất bát tao vương vãi đầy dưới đất. Một vài vết máu đã khô, giường chiếu lộn xộn. Nàng đi sâu vào buồng trong, cũng không có bất cứ cái gì đáng bắt mắt đi ra ngoài.

Chính vào lúc này, một cảm giác mãnh liệt hơn lại úp đến, lần này không chần chừ nàng bước nhanh cước bộ đi về phía Nam, cũng chính là nơi nam chủ Phong Thanh Huyền đang nằm.

Nguyên văn trong, đâm sát thủ giết chết vị công công kia, lại truy tìm Lam Nhược Trúc, cuối cùng một đao chém chết, lại mang xác về đặt trong ngôi nhà gỗ một ngọn lửa thiêu rụi. Mà trên xà nhà, hộp gỗ đầu cơ quan có tính vi như thể nào cũng chỉ là hộp gỗ tất nhiên bắt lửa bị thiêu rụi, bên trong chiếc tá thêu đồ án Phượng Hoàng cũng như bức thư tràn đầy tình yêu thương cháu của vị công công già cũng chịu chung số phận trở thành cặn bã.

Chỉ có Huyết Ngọc Phượng Hoàng vì là Huyết Ngọc, một ngọn lửa không thể làm gì được nó mới tránh được một kiếp. Sau đó mới có màn nữ chủ Diệp Thuý Vi đi vào rừng, trong một đồng đồ nát, nàng nhặt được một miếng ngọc bội Huyết Phượng Hoàng, cảm thấy không phải vật tầm thường liền đeo vào cổ.

Sau lại đi về hướng Nam tìm được liệu, vô tình cứu được nam chủ Phong Thanh Huyền, giúp hắn giải độc, lại bên cạnh thủ hộ, chăm sóc đến khi hắn hồi phục, nhờ đó nam nữ chủ mới có cơ hội gần nhau sinh tình.

Mà nay đâu? Nhược Trúc xuyên qua, hệ thống tất nhiên là không thể để chủ nhân của nó bị giết nên đã dùng năng lượng làm một tầng kết giới xung quanh Nhược Trúc, lại bày ra ảo cảnh khiến đám sát thủ có cảm giác đã giết được nàng mới rời đi. Cũng không thèm đốt đi ngôi nhà, dù sao người đã chết, lại trong rừng rậm, ai mà vào làm gì. Không lo a.

Nhược Trúc dưới sự phân phó của hệ thống “bé” đi nam chủ, nữ chủ tất nhiên lại “chụp ếch” thêm một lần. Bỏ lỡ đi cơ hội gặp được nam chủ bồi dưỡng tình cảm.

Những chuyện này Nhược Trúc tất nhiên không biết, cũng không muốn quản. Nàng bây giờ đang hướng về Diêu Thành, còn một nhiệm vụ chưa xong đang đợi nàng đâu.

Diêu Thành. Một trong thất thành của vương quốc này. Nơi này giàu có phồn hoa, tập trung nhiều đầu mối buôn bán của đất nước, lấy Diêu gia đứng đầu, sau đó là Hề gia, Diệp gia và Tề gia, tứ đại gia tộc chấp chương.

Hề gia, nổi tiếng về rèn vũ khí, sau này dưới tay Hề Tu Văn. Trong tương lai là nguồn trợ lực không nhỏ giúp nữ chủ trợ nam chủ Kỳ Vũ giành ngai vàng, bước lên đài mẫu nghi thiên hạ.

Mà lí do nam phụ nhất kiến chung tình liền là nữ chủ đã cứu hắn và muội muội trong một lần bị sát thủ truy đuổi, võ công Hề Tu Văn cao cường không có nghĩa là có thể một tay chống lại hai mươi mấy sát thủ, huống chi còn một muội muội bảy tuổi không có một chút võ công nào.

Nữ chủ xuất hiện, lấy thủ đoạn nhanh chóng thị huyết giết sạch hai mươi mấy sát thủ sau đó lưu loát bước đi, tựa như là nàng chưa hề cứu hai người một mạng. Hề Tu Văn cảm thấy một nữ tử kiên cường lại thiện lương, không nhiễm chút tham lam nào của xã hội nhất thời trái tim loạn nhịp, sau âm thầm giúp đỡ thủ hộ bên cạnh nữ chủ. Cuối cùng chặn một kiếm cho nữ chủ chết trong tay nàng.

Hắn nở một nụ cười hạnh phúc run run nắm lấy bàn tay nàng đang đặt trên gương mặt hắn, hôn một cái sau đó nói:

“Thuý Vi, đời này chết trong lòng người xem như mãn nguyện, người nhất định phải hạnh phúc, ta yêu người”

Nhược Trúc lúc đọc tiểu thuyết, thích nhất là nam phụ Hề Tu Văn, tình yêu của hắn thầm lặng lại trả giá vì nữ chủ nhiều nhất.

Lúc đọc đến đoạn Hề Tu Văn chết trong tay nữ chủ, Nhược Trúc chỉ cảm thấy thật không đáng, rõ ràng nàng ta không hề có tình cảm với Hề Tu Văn, chỉ lợi dụng hắn tiếp cận ca ca hắn là Hề Quân Nguyệt, vẫn cam lòng để nàng lợi dụng, chỉ mong làm nàng nhìn nhiều hơn mình một lần.

Aizz, đúng là ngốc nam nhân a.

Nhược Trúc từ trên cành cây cao gần đó nhìn xuống bên dưới một đoàn người.

Nàng gọi Hệ thống:

“uy,hệ thống,tạ muốn một định vị bản đồ nhân vật,ngươi có hay không?”

“có,trong cửa hàng hệ thống có Nhân Vật Đồ,300 vi tích phân cho ba lần sử dụng,1200 tích phân cho giá trị sử dụng vĩnh hằng,chủ nhân muốn loại nào”

“liên giá trị sử dụng vĩnh hằng đi.”

“giao dịch thành công, trừ đi 1200 vi tích phân,số dư tích phân còn lại :0 “

“mời chủ nhân xác nhận và nhận hàng”

Nhược Trúc đưa tay lên phím xác nhận trên màn hình trước mặt,ngay lập tức trong đầu nàng hiện ra một bản đồ trên đó một loạt định vị nhân vật.

Nàng sử dụng ý niệm tìm kiếm tên của nữ chủ thấy nàng ta đang ở khá xa nơi này hơi yên tâm,nàng cũng không muốn giữa chừng bị nữ chủ sáp một cước,sau đó,nàng lại ngạc nhiên mùi phân khi thấy điểm sáng của nam chủ Phong Thanh Huyền ngay tại đó.

Chớ không phải là nam nữ chủ gặp nhau??

Quả nhiên là hào quang nữ chủ nha,nàng đã đưa Phong Thanh Huyền đến tận hang động bên dưới chân núi,vậy mà nàng ta cũng tìm ra được.

Bất quá thì liên quan gì đến nàng a~,sớm hoàn thành nhiệm vụ trước mắt đã rồi tính tiếp.

Sự thật thì giờ phút này nữ chủ đang gặp rắc rối lớn,cũng không có gặp được nam chủ như Nhược Trúc nghĩ,mà đang bị bao vây bởi tám ám vệ của Phong Thanh Huyền.Dưới đất nằm không hơi thở năm người.

Nữ chủ theo trực giác kêu gọi lần mò xuống chân núi,tìm được hang động,còn chưa kịp bước vào thì một mũi ám tiễn bay vút đến,cả kinh nàng lui lại về sau ba bước.Lại thấy mười ba người mặc đồ đen xuất hiện bao vây lấy nàng.

Nàng phát tay áo,một thứ bột trắng không mùi tán ra trong không khí,mười ba người thoáng lung lay thân mình,rất nhanh bế khí,điều chỉnh hơi thở âm thầm cảnh giác nữ nhân trước mắt.

Trong đó có năm người không kịp phản xạ bị nữ chủ một đao xẹt qua cổ chết ngay lập tức.

Tám người còn lại nhìn huynh đệ nằm im không nhúc nhích đều oán hận nhìn Diệp Thuý Vi.

Bọn họ tuy là tử sĩ,trong tâm của họ luôn sẵn sàng cho Tử thần vẫy tay với họ bất cứ lúc nào.Nhưng chung quy là tử trên chiến trường,tử thập phần anh dũng cũng không nguyện bị người khác ám sát thụ hại.

Bọn họ 14 nhân là lựa chọn từ những đứa trẻ lang thang ngoài đường trải qua thập tử nhất sinh ma luyện trở thành những tử sĩ,trong tâm họ,cái chết bấy quá là hoàn thành ơn cứu mạng của chủ tử.

Cùng ma luyện,cùng lớn lên,tuy tử sĩ là không có tình cảm nhưng cũng có tình nghĩa.Giờ phút này nhìn đồng bạn bị người khác sử dụng thủ đoạn ti bỉ mất mạng lập tức phẫn hận.

Diệp Thuý Vi thầm kêu không tốt,sau đó lại phát tay áo,một mùi thơm dễ chịu bay ra,tám người ngay lập tức đề khí tránh né,định thần lại nơi nào còn bóng dáng nữ nhân kia.

Tám người hận không thể xé xác nàng lập tức tản ra truy sát,chỉ có ba người vẫn ở tại chỗ thủ hộ.

Nữ chủ lúc này đang cố hết sức chạy về Diệp gia,giữa đường không ít lần xém bị ám vệ phát hiện,cuối cùng thoát hiểm,nhưng lại bỏ lỡ cơ hội cùng nam phụ Hề Tu Văn gặp mặt.

Mà Diệp Trúc bên này đang mùi ngon xem chiến đấu kịch liệt.

Nàng không lãnh tình nhìn người chết không cứu,nhưng cũng biết cái gì quá dễ dàng người ta sẽ không biết quý trọng.

Nếu ngay từ đầu nàng xông ra,chẳng những không thu được cảm kích,có khi còn bị xem là cá mè một lứa hoặc là có ý đồ gì đó.

Nàng ,cũng không có ngu như vậy.

Chỉ có điều..

Nhìn Hề Tu Văn trái chống phải chém, cũng không quên che chở muội muội,nàng cảm thấy nam nhân này thật không sai.

Hắn một đầu tóc đen được cố định bằng kim quan,khuôn mặt trắng nõn,mắt phượng tà khí,môi mỏng mím lại,mũi như được tạc,tán ra nam nhân vị mười phần,quần áo vì tranh chấp hơi rối loạn cũng không có giảm đi chút nào bề ngoài anh tuấn của hắn.

Chắc,chắc,mĩ nam nha.Nam nhân tốt như vậy lại vì nữ chủ mà chết thật tiếc.

Ah~ nữ chủ không cần thì cho ta xin vậy.

Soái ca,ti đến đây.

Hề Tu Văn đang tập trung đánh đám sát thủ trước mặt,bỗng một mùi thảo dược thơm nồng quần lấy chớp mũi hắn,làm hắn có một giây sững sờ,sau đó,một bóng dáng nhỏ xinh màu xanh lam xuất hiện trước mặt hắn,ba ngàn sợi tóc khiêu vũ trong gió, gương mặt thanh tú,vừa trẻ con lại có nét yêu đã thành thực.

Mà xung quanh nàng,mười mấy tên sát thủ đã không còn hơi thở.Nàng tựa như nữ vương đứng trên hàng vạn xương cốt bề ngỗ thiên hạ.

Hắn thất thần.Nàng cứu hắn.Trái tim bất chợt chấn động.Đập những nhịp đập tình yêu đầu tiên.

Hắn thấy nàng hướng hắn nở nụ cười tuyệt đẹp,sau đó môi đỏ mấp máy,nơi này quá ồn ào,hắn không thể nghe được nàng nói gì,nhưng kì lạ thay hắn lại vô cùng rõ ràng lời nàng nói:

“soái ca,ta cứu ngươi,ngươi là của ta nga~”

“hảo” dường như không hề do dự,hắn thốt ra như vậy sau đó trực tiếp mặt đỏ lên tận tai.

Cứ như vậy,hai người một trước một sau tựa lưng vào nhau không ngừng chém giết.

Muội muội hắn được ba tên ám vệ bảo vệ,hắn hoàn toàn yên tâm.

Cuối cùng toàn thắng,nhưng người chết nhiều lắm,ra đi hơn 200 người,bây giờ chỉ còn 60,hảo thiệt hại.

Nhưng may mắn là còn mạng,những người sống sót không hận mà cùng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mộ Dật Hàn

Hề Tu Văn chỉ huy mọi người hạ trại,xong đâu đó mới di tầm mắt tìm kiếm màu lam bóng dáng.Hắn thấy nàng đứng trên nhánh cây gần đó,đưa lưng về phía hắn,tóc dài bay bay,mùi thơm thảo dược vương vấn trong gió,hắn cất bước đứng dưới gốc cây ôm quyền cúi đầu cảm tạ.

“đa tạ vị cô nương này ra tay tương trợ”

Nhược Trúc nghe âm thanh quay đầu,chân mày nhíu một cái,thả mình từ cành cây xuống,tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn nam nhân trước mắt:

“ngươi thật nhanh quên,ta không tương trợ,ta cứu ngươi đã nêu rõ mục đích,ngươi là của ta.Mà ngươi..”

Nàng bước đến gần hắn,vốn nàng định đưa tay nâng cằm hắn,nhưng chiều cao lại thấp hơn cho nên nàng chuyển hướng đặt vào cổ hắn,kéo hắn lại gần mình,sau đó...môi đỏ in lên môi hắn ,thành công biến Hề Tu Văn thành con tôm luộc. Mắt hắn ngây ra,mà mặt không hận trước đỏ như máu,ngay cả vành tai cũng đỏ.

Nàng mở miệng,hơi thở như u lan như có như không thấm vào ruột gan hắn:

“Mà ngươi... đã đồng ý,nên từ nay trở đi,ngươi là của ta,chi được là của ta,đã rõ?”

Lời nói vô cùng bá đạo lại tựa như tiếng sấm đánh vào lòng hắn,làm tim hắn nhin không được lỗ mất một nhịp.

Dứt lời,môi đỏ lại lần nữa thiếp lên,lần này nàng không vội vàng rời đi,mà khéo léo khắc họa môi hắn,chiếc lưỡi thơm tho tìm cách cạy mở hàm răng hắn,Hề Tu Văn chỉ cảm thấy máu nóng trong người có xu hướng xông thẳng lên não,bất tri bất giác hòa theo nàng chơi trò rượt bắt trong khoang miệng.

Hắn lí trí kêu hắn ngay lập tức đẩy nữ tử này ra,nhưng trái tim lại giằng co muốn lại gần nàng hơn,cuối cùng lí trí thua hiệp,tay hắn vòng qua eo nàng,kéo nàng dán chặt vào người hắn,làm sâu sắc nụ hôn,từ khách đảo chủ công thành chiếm đất.

Cho đến khi cảm giác được thiên hạ trong lòng cơ thể mềm ra,mới luyến tiếc rời đi môi nàng.Cẩn thận bế nàng lên lại đặt nàng vào lòng ôm chặt.

“hảo,ta là của ngươi,chi là của riêng ngươi.” giọng nói kèm theo sự thoải mái và sùng nịch ngay cả hắn cũng không nhận ra.

Nhược Trúc không nói gì, chỉ là đưa tay ôm lấy vòng eo kiên nghị của hắn.

“ta sẽ không để ngươi chết” Nhược Trúc đôi mắt lướt qua một tia lạnh như băng. Yêu sao? Nàng không yêu, nhưng nàng thích hắn, thích từ khi vai trò là một độc giả, thích cách hắn yêu nữ chủ, yêu thầm, trả giá lặng lẽ không cần hỏi đáp. Nếu đã thích vậy giữ chặt lấy đi.

“định, chỉ nhánh nhiệm vụ hoàn thành, thời gian 3 ngày, thưởng cho vì tích phân 50, điểm thuộc tính 3, 10 năm nội lực, thỉnh chủ nhân tiếp tục cố gắng.” giọng nói máy móc vang vọng trong đầu Nhược Trúc.

À, thêm cả 3 điểm thuộc tính vào lực lượng.

“Đã thay đổi thông số. Mời chủ nhân xem thuộc tính”

Tên : Lam Nhược Trúc

Tuổi : 16

Giới tính: nữ

Thân phận : Lam Sắc- bài danh thứ nhất kim bài sát thủ.

Dung mạo : 128 (mãn trị 200)

Thể chất : 58 (mãn trị 200)

Trí tuệ: 106 (mãn trị 200)

Lực lượng : 57 (mãn trị 200)

Kĩ năng : ám sát , bách độc bất xâm, 10 năm nội lực

Nhiệm vụ : thu phục nam phụ Hề Tu văn (đã hoàn thành)

Thuộc tính điểm 0

Vì tích phân: 50

Nhiệm vụ phần thưởng điểm 0

Lễ vật : Hư Vô Mật Nạ

Tài nguyên : 1 viên hồi hồn đan. định vị đồ (vĩnh viễn)

Nhược Trúc nhìn thông số lại không kìm được thở dài. aizzz, mặc dù kĩ năng

của nàng toàn bộ ở, nhưng giá trị vũ lực lại không đủ để phát huy hết sức mạnh. aizzz. Thôi kệ, thuyền đến đầu cầu ắt thẳng a~

“ta muốn ngủ, ngươi ôm ta.” Nàng bá đạo yêu cầu, không đợi hắn trả lời, hơi thở dần nhẹ.

Hề Tu Văn nhìn nữ nhân nằm trong lòng hắn, ánh mắt ôn nhu, nữ nhân này bất ngờ xuất hiện trong cuộc đời hắn, lại dùng phương thức mãnh liệt tuyên bố hắn là của nàng, chỉ có hắn mới biết, nghe nàng tuyên bố như vậy trong tâm tràn ra cảm giác vui sướng.

Một nữ tử mới gặp lần đầu tiên, ra tay tương trợ lại rất hào phóng cho hắn rõ mục đích của nàng. Hắn biết nàng đây là cố ý. Không ít nữ nhân đánh chủ ý lên gia sản nhà hắn, cũng không thiếu đánh vào vẻ bề ngoài của hắn mà tìm cách bò lên giường hắn.

Tuy nói hắn không phải quá ghét nữ nhân nhưng luôn có dấu hiệu bài xích.

Thế nhưng.

Hắn cúi đầu nhìn thiếu nữ trong lòng, nàng giữa đường gặp hắn, không biết gia cảnh hắn, giúp hắn, cứu mạng hắn. Mà hắn nhìn trong mắt nàng là một mảnh hồ hững, không có chút nào mê luyến bộ dạng hắn.

Hắn vừa mừng cũng có chút mất mát. Nàng không hề bị mê hoặc bởi dáng vẻ hắn, chứng tỏ nàng không coi trọng vẻ ngoài của hắn, mà mất mát vì vẻ ngoài của mình không đủ hấp dẫn nàng. Hào mầu thuẫn.

Hắn ôm chặt nàng hơn, thiếu nữ như cảm nhận được điều gì hơi nhích thân mình tìm một vị trí thoải mái um một tiếng lại ngủ tiếp. Mà hắn bởi vì một tiếng um này toàn thân ma ngứa, tâm lại như bị lông vũ chạm, từng đợt tê dại chỉ có thể cười khổ nhìn nàng ngủ.

Mà giờ phút này cách đó hơn trăm dặm,nữ chủ Diệp Thuý Vi một thân chật vật lên vào Diệp phủ cửa sau.Nàng phải dùng hết 10 phần sức lực mới né được sự truy sát của năm tên ám vệ chết tiệt kia.

Nàng cắn cắn môi,không biết trong hang động là gì?có ám vệ chứng tỏ trong đó có nhân,còn là một nhân vật không tầm thường,trong lòng nàng luôn có cảm giác nhân vật trong hang đó vốn là của nàng,hơn nữa còn rất quan trọng.

Nhưng bây giờ...nàng phần hận.Trong lòng hốt hoảng,nàng có cảm giác mình đã bỏ lỡ thứ quan trọng của cuộc đời mình.

Đúng lúc này,nha hoàn ngoài cửa cất tiếng:

“tiểu thư,Mộ công tử đến thăm.Lão gia mời ngài ra đại sảnh”

Mộ công tử?Mộ Hàn Mặc? Nàng nhắm mắt lại,đảo qua nguyên thân trí nhớ,ngay lập tức thu được thông tin.

Mộ Dật Hàn một trong tứ tài tử kinh thành,tam thiếu gia của thừa tướng phủ.Văn võ song toàn,là đối tượng kim qui của tất cả các cô nương trong kinh thành.

Cũng là...kẻ gián tiếp làm nguyên chủ chết.

Nguyên chủ Diệp Thuý Vi là cái háo sắc ngu xuẩn trong kinh thành không ai không biết,nàng ta chuyên môn tìm cách quyến rũ nam nhân,chỉ cần đẹp mặt nàng ta sẽ tìm cách dây dưa.

Mà Mộ Dật Hàn,đầu chỉ đẹp mặt,hắn tựa như vương tử trog mộng vậy,nên nguyên chủ là nhất nhất theo đuôi,sau đó,trong một lần lơ đãng theo sau,bị ám vệ của Mộ Dật Hàn ngăn cản,một cước đá vào bụng nguyên chủ,thân thể nữ nhân làm sao chịu được sức lực một gã trưởng thành nam nhân,lập tức không gượng dậy nổi.

Mà nam nhân kia sau khi cắt được cái đuôi phiền phức liền quay đi,không đếm xỉa.Mãi đến khuya hôm đó,nguyên chủ mới hồi tỉnh,xiêu vẹo tìm đường về,lại bất cẩn trượt chân vào hồ nước chết đuối.Sau nàng xuyên vào cơ thể này.

Mộ Dật Hàn,ngươi còn dám mò tới đây?Hào a.Diệp Thuý Vi ánh mắt xẹt qua một tia thị huyết.Tên ám vệ kia,ta sẽ hảo hảo cho ngươi sống- không - bằng- chết.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: hóa cốt tẩn

Bước chân vào đại sảnh,Diệp Thuý Vi đánh giá một vòng những người trong phòng.Ánh mắt chạm đến một bóng dáng liền dừng lại một chút.

Àn,đây là Mộ Dật Hàn?

Một nam nhân thanh nhã,mặt tựa như thần,ngũ quan tuần tú,mũi cao,mắt sáng,mày kiếm,trán cao,tóc buộc bằng lụa xanh thêu kim vân,cả thân người tản mát ra hơi thở nho nhã.

Diệp Thuý Vi chỉ đưa mắt nhìn Mộ Dật Hàn một chút sau đó khai đi nơi khác.

Mộ Dật Hàn trong chớp mắt nhú nhú mày kiếm.Đây là gì thái độ?mọi khi không phải yêu dính lấy hắn?

Bất quá..hôm nay tựa hồ nàng thay đổi..

Một thân váy trắng thuần khiết ôm lấy từng đường cong mỡ miều,khuôn mặt trắng nõn không có bất kì son phấn,môi đỏ căng đầy,nàng bước khoan thai từng bước uyển chuyển đến gần hắn.Dừng lại tại một khoảng cách không xa không gần phúc thân hành lễ.

“Phụ thân.” lại hướng về phía hắn.

“Mộ công tử”

Trong căn phòng ngoại trừ Diệp gia chủ và Mộ Dật Hàn,còn có một nữ nhân,nhìn ánh mắt tựa dao găm nhìn nàng,rất nhanh Diệp Thuý Vi hiểu được đây là “tình địch” đi.

Chỉ thấy nàng khi chạm đến ánh mắt đánh giá của nàng (DTV) thoáng chốc vặn vẹo sau đó rất nhanh nở nụ cười,văn cánh tay của Mộ Dật Hàn nũng nịu nói:

“biểu ca, chẳng phải hôm nay huynh tới có việc hay sao?” sau đó hếch mặt lên nhìn Diệp Thúy Vi cười đắc ý.

Mộ Dật Hàn đôi mắt khẽ liếc Diệp Thúy Vi, thấy nàng chỉ nghiêng mặt nhìn đi nơi khác, không hề đếm xỉa gì đến hắn thì trong lòng động động. Một cổ vô danh bực bội lan trong lòng.

Hắn vô thanh vô tức né cánh tay bị Trần Mộ Dung vãn. Hắn hướng Diệp gia chủ cúi thân mình trả lời :

“hôm nay vãn bối đến đây để thăm Diệp cô nương, nghe nói Diệp tiểu thư rơi xuống hồ nước, vãn bối không yên trong lòng đến tạ tội, dù sao Diệp tiểu thư cũng là vì đi theo vãn bối phía sau mới gặp nạn.”

Diệp gia chủ không nhúc nhích. Diệp Thúy Vi lúc này mới hướng Mộ Dật Hàn nhân nhượng trả lời:

“Mộ công tử không cần mang tội lỗi về mình, hết thấy là do tiểu nữ tử bất cẩn, cảm tạ tấm lòng công tử đến thăm tiểu nữ tử” ý ngầm “nếu ngươi không có việc gì nữa thì không tiễn”

Mộ Dật Hàn nhướng mày. “Đây là đuổi hắn?”

Nhìn nhiều thêm Diệp Thúy Vi hai mắt, hắn sững sờ khi lọt vào một đôi mắt hồ hững, không có một chút nào si mê lưu luyến hắn. Tâm đột nhiên chùn xuống.

Nam nhân thôi, cái gì không chiếm được mới là cái tốt nhất. Khi ngươi bám theo không rời hắn sẽ cảm thấy ngươi vô cùng phiền phức chán ghét ngươi. Nhưng một khi mất đi, hắn lại bực bội tức giận.

“Thúy Vi quá lời, dù sao cũng là lỗi một phần từ ta” Mộ Dật Hàn nhìn vào mắt Diệp Thúy Vi đánh giá. Thấy nàng vẫn một khuôn mặt nhân nhượng thì bực bội.

“Vãn bối đến thăm Diệp tiểu thư, nếu đã không có việc gì vãn bối xin cáo lui”

Diệp gia chủ im lặng trên chủ vị từ nãy đến giờ mới lên tiếng.

“cảm tạ Mộ công tử đến thăm, cho ta gửi lời hỏi thăm Mộ gia chủ”

“Nhất định.” hắn giọng điệu bình thản, trước khi xoay người không dấu vết nhìn Diệp Thúy Vi một cái.

Diệp Thúy Vi hiện tại tâm phiền ý loạn, không rảnh để ý ánh mắt của Mộ Dật Hàn, bỗng dưng nàng quét mắt đến một bóng dáng đi phía sau Mộ Dật Hàn, ánh mắt vì ám.

Là hắn.

Khóe miệng khẽ nhếch lên một chút. Nàng lên tiếng.

“Mộ công tử, xin dừng bước”

Mộ Dật Hàn quay lại nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang bước đến gần mình tâm không khỏi nảy một nhịp khác thường, nhìn xem, nàng vẫn là quan tâm hắn.

Chỉ thấy nàng từ trong tay áo lấy ra một vật, nhìn hắn nhẹ nhàng nói:

“Mộ công tử, hôm qua công tử đi phía trước đã đánh rơi khối ngọc bội này, tiểu nữ tử nhặt được, mới đi theo người mong muốn vật về với chủ. Chỉ là ngoài ý muốn rơi xuống hồ..” Diệp Thúy Vi nói đến đây dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn về phía tên cận vệ của Mộ Dật Hàn, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

“cho nên chậm trễ gửi lại, công tử thứ lỗi, bây giờ tiểu nữ tử xin ngọc bội có chủ” Diệp Thúy Vi tiến lên hai bước đến gần Mộ Dật Hàn, hương thảo được như có như không xông vào ngực hắn làm hắn có chút hoảng hốt.

Chợt nhận thấy tay mình bị một đôi tay mềm mại giữ lấy, tấc vào một vật lạnh như băng khiến hắn chợt bừng tỉnh.

Cúi đầu nhìn trong tay miếng ngọc bội, hắn nhất thời không biết nói gì. Lại thấy Diệp Thúy Vi sớm lui lại một bước, phúc thân hành lễ sau đó vượt qua người hắn đi ra ngoài.

Khi đi qua người tên cận vệ, ngón tay nàng khẽ động, sau đó nàng lững thững bước ra ngoài, trên gương mặt tuyệt mỹ tràn ra một nụ cười khiến người ta nhìn lạnh lẽo.

Ngày hôm sau Mộ phủ truyền ra một chuyện kinh động cả Diệt Thành.

Ám Nhất, hộ vệ trung thành của Mộ công tử chết bất đắc kỳ tử, trên thân không có một bộ phận nào nguyên vẹn, tất cả làn da đều rữa nát, xương cũng bị nát bấy, nhìn không ra hình thù.

Vẫn là từ một cách bí ẩn.Cà Mộ phủ nghi thần nghi quỷ,sứt đầu mẻ trán suy đoán là điều gì gây nên cái chết kinh hãi như vậy..mà Mộ thiếu gia tức giận vô cùng lật tung Mộ phủ thì phải tìm được hung thủ.

Không ai biết nguyên nhân cái chết của tên họ vệ kia thực tế chỉ là một giọt Hóa cốt tán không màu không mùi Diệp Thúy Vi phóng trên da thịt của hắn.

Hóa cốt tán,công dụng như tên,hóa cốt,Chỉ có điều,hóa cốt tán nàng điều chế là độc dược thể ki 21,nàng gia thêm vài vị dược liệu,khiến đối phương dần dần rữa nát để nguyên thân có thể cảm nhận được cái đau tận xương tủy.Độc ngấm vào da thời gian phát độc là 5 canh giờ,khi độc phát tán người sẽ bị thoát lực,không thể di chuyển,không thể cất giọng chỉ có thể tro mắt nhìn thân thể từng chút từng chút bong ra.Qủa thật vô cùng thích hợp để giết vò kẻ thù.

Nghe nha hoàn mô tả lại lời đồn,Diệp Thúy Vi khẽ khàng cười.Nàng ngẩng đầu nhìn trời..

“Diệp Thúy Vi,ta đã trả xong thù cho ngươi..ngươi khả hài lòng?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: ba ngày một vạn,hệ thống hổ cha

Trong rừng.Sau khi rời đi đoàn người Hề Tu Văn,Nhược Trúc không mục đích cất bước.

Cái nơi cổ đại khi ho còn gầy này không máy tính,không ti vi,đừng nói chỉ là internet.Không ô tô xe máy,cái quỷ gì cũng phải tự thân vận động.

Đúng là sung sướng quen,bây giờ hết như thuở ăn lông ở lỗ nhưng nàng có chút ăn không tiêu a.

Đi chán chê,đến khi phác giác chân đau Nhược Trúc có chút bất đắc dĩ với thân thể này,thật sự là yếu như sên.Nàng tìm một nơi ngồi xuống.

Môi ngậm cọng cỏ,đầu gối lên hai tay,nằm dưới nền cỏ xanh mướt nàng đưa mắt nhìn bầu trời.

Nàng xuyên qua đã được năm ngày,năm ngày này nàng uống nước suối,ăn quả dại,ngủ trên cây,có vẻ giống phong cách của nhân vật nào đó..

Uh,là tazan đi.

Cũng may,nước suối nơi này hoàn toàn sạch sẽ,không có rác thải sinh hoạt như ở hiện đại,mà rau củ quả cũng xanh tươi ngon ngon tự nhiên,không có tình trạng “một mũi tiêm,hoa quả năm năm không hư thối” làm nàng cũng an tâm không ít.

Nhưng cảnh “màn trời chiếu đất” này quả thật không hay ho,nàng cũng không muốn vĩnh viễn trụ khách sạn” ngàn sao”,ăn thức ăn “miễn phí” từ thiên nhiên này nha.

Có lẽ nàng nên kiếm việc gì đó làm cho đỡ nhàm chán cùng với kiếm chút đỉnh bạc bỏ cho ấm túi.

Nhắm mắt lại,niệm một lần

“Hư Vô Mặt Nạ” trên tay nàng liền xuất hiện một chiếc mặt nạ mỏng như cánh ve,đặt nó lên tay quả thật không có bất cứ cảm giác nào,nếu không phải là nhìn thấy nó trên tay mình,Nhược Trúc có lẽ sẽ nghĩ trên tay vốn chẳng có vật gì cả.

“hơ hơ,thứ tốt nha” Nhược Trúc cười hắc hắc.Đưa mặt nạ áp lên mặt mình,nhắm mắt lại nghĩ ra một hình ảnh.

Sau đó nàng cảm giác mặt mình có chút biến hoá,tầm một phút tất cả mọi thứ quy về yên tĩnh.

Nhược Trúc đưa tay sờ soạn mặt mình,nhấn tâm bấm một cái,tức thì cảm giác đau từ má phải truyền đến.

Quả thật y như quảng cáo,đeo như không đeo.

Lại sờ soạn cái cổ,quả nhiên có trái khế.Bỗng dưng nghĩ đến điều gì,Nhược Trúc xanh mặt.Nàng do dự buông đôi mắt nhìn xuống..hạ thân.

Này..

...có khi nào.

Nhược Trúc cắn răng,đưa tay xuống sờ sờ một cái,sau đó thờ phài nhẹ nhõm,hoàn hảo,không có vật “dư thừa” .Nàng cũng không muốn bị đau mất hột a~.

Có chút hiếu kì bộ dạng của mình lúc này,nàng đi về phía con suối soi mình trên dòng nước.

Chỉ thấy nàng nguyên bản một đôi mắt to tròn thủy linh biến thành hẹp dài mắt xếch mười phần tà khí.Mày kiếm mạnh mẽ,sống mũi cao,thẳng,môi mỏng mím lại..khuôn mặt thờ ra nam nhân mạnh mẽ hơi thờ.

Nàng thè lưỡi ,hình ảnh trong nước cũng thè lưỡi,nàng há miệng,hình trong nước cũng há miệng,nàng không có biểu cảm,hình trong nước cũng liền không có động tĩnh gì.

“Ân,may mà mình không cười nó cũng không cười,chớ mình không cười mà nó cười là một à.” Nhược Trúc không biết nghĩ gì phun ra một câu như vậy.

Hệ Thống: “....”

“Đinh,gây ra nhiệm vụ.Trong vòng ba ngày,kiếm đủ một vạn lượng bạc.Hoàn thành thưởng cho vi tích thân 1000,thuộc tính 3 điểm.Thất bại bị điện giật.Thời gian còn lại 2 ngày 23 giờ 23 phút 54 giây.Thỉnh chủ nhân tranh thủ a”

Cái gì a? ba ngày một vạn lượng? Hệ thống chết tiệt,ngươi sẽ không đùa ta đi.

“thỉnh chủ nhân không cần nghi ngờ lời của hệ thống,nếu không sẽ nhận lấy trừng phạt”

Nhược Trúc im lặng cho hệ thống một cái ngón giữa.

Kiểm bạc,aizz,nếu là ở hiện đại,đừng nói ba ngày 1 vạn lượng bạc,chứ ba giờ nàng còn có thể kiếm gấp ba số đó a.

Chỉ cần ngồi trước laptop đầu tư cổ phiếu,chưa tới 1h,1 sẽ thành 1000 a..

Nhưng ở đây thì không có cổ phiếu,nàng chỉ có thể tự thân vận động.

Nhớ lại bộ ốm yếu gầy như que củi của nàng,Nhược Trúc một trận lắc đầu,sống kham khổ trong rừng từ nhỏ tuy lão công công không để nàng làm chuyện nặng gì,nhưng chung quy vẫn là hơi thiếu dinh dưỡng..cho không ai thêm chứ đừng nói chỉ là bán 1 vạn lượng.

Nhược Trúc khóc không ra nước mắt.

Ở cổ đại muốn có nhiều bạc thì chỉ có một nơi là nhiều.

Sòng bạc.

Nhược Trúc đứng bên ngoài cửa sông bạc Phát Tài nổi tiếng nhất Diệu Thành.Xóc màn lên lững thững đi vào.

Nàng hiện tại đã thay đổi lại gương mặt bản thân,nhưng hoạ thêm một vết bớt xấu xí trên mặt,nhờ đó tránh được khá nhiều phiền phức.

Trong Sông bạc không khí ngột ngạt, tiếng hô rung trời,nhân đông đúc chật như nêm cối.

Dòng người đi lại lộn xộn, đủ mọi hạng người, thanh âm la hét ồn ào, tiếng xúc xắc không dứt bên tai, ầm ầm như một cái chợ.

Nàng moi hết trên người cũng chỉ có vòn vẹn ba lượng bạc,đó là số tiền nàng tìm thấy trong phòng gia gia trước khi rời đi.

Số tiền này so với hệ thống yêu cầu vừa vặn để hệ thống nhét kẽ răng,nàng ngửa đầu nhìn trời ưu thương.

Tuý tiện lựa chọn một sông nhiều người chơi nhất,ti lệ nhất ăn ba,nàng nghiêng người nhìn vào trong.

Một đại hán còi trăn đưa tay lắc xúc xắc.

“Ầm” một tiếng, đập cái chén lên mặt bàn, cao giọng reo: “Mua đại, mua tiểu”

Mọi người đều đem bạc vút ở ô “Đại”,ô “Tiểu” trên mặt bàn. Trong chớp mắt trên bàn đã đầy tiền cược, bạc, vàng,.... rực rỡ chói mắt.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ vút ba lượng bạc vào ô “Đại”, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mặc bộ y phục màu lam,tóc dài cột hết sức tuý tiện thả sau lưng.

Sườn mặt bên phải của nàng hết sức thanh tú,nhìn qua sẽ không quá dẫn nhãn chú mục,nhưng càng nhìn lại càng thấy hài hoà.

Khuôn mặt xinh đẹp nhường ấy lại sinh sinh bị phá huỷ bởi một vết bớt xấu xí dử tợn án ngữ cả một bên má trái,mọi người chặc chặc tiếc nuối..

Nàng một cô gái xuất hiện ở sông bạc khiến không ít người nghị luận,huống chi còn là một “xấu nữ”,nàng đứng ở giữa một đám dân cò bạc vô cùng nổi bật, nhiều người liếc nhìn vết bớt xấu xí trên mặt nàng về khinh nhờn.

Nhược Trúc căn bản cũng không thèm để ý thái độ của họ như thế nào không nhìn xung quanh, khẽ mở miệng:

“Mở”

Đại hán cầm cái mới giặt mình phản ứng lại, hô to một tiếng: Mở!”

Bốn bốn sáu, đại.

Bốn phía nhất thời ồ lên, người thua thì chửi bậy còn kẻ thắng thì mặt mũi hớn hở hân hoan sung sướng.

Đại hán lại tung chén lên, vơ xúc xúc vào trong đó, rồi nhanh chóng lắc.

Không ai để ý đến vành tai của Nhược Trúc khẽ nhúc nhích theo từng góc độ lắc xúc xúc của nhà cái.

Đại hán đập xuống bàn, quát:

“Mua đại mua tiểu”

Nhược Trúc lại đem tất cả bạc đặt vào ô “Đại”

Mở chén, ba năm sáu, đại.

Đại hán liếc nhìn nằng một cái, lại bắt đầu.

Qua nửa canh giờ, lúc này, dân cờ bạc vây quanh nằng ngày càng nhiều, tất cả đều mở to mắt nín thở nhìn.

“Àm” đại hán lại hung hăng đập chén lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Mua đại mua tiểu”

Nhược Trúc đem đồng bạc trước người đồ lên ô”Tiểu”, trong giây lát mọi người thở ra một hơi, đều đem tiền đặt cược đặt vào “Tiểu”

Đại hán tay hơi run run, tiểu tổ tông này đã thắng gần vạn lượng, lại thắng tiếp, chính mình cũng sẽ không cần ngóc tại nơi này , trực tiếp cuốn gói chạy lấy người là được rồi.

Hắn run rẩy mở chén, hai hai ba, tiểu.

Toàn trường im lặng,sau đó, tiếng hò hét kích động không ngừng vang lên từ khắp phía.

Mọi người nhìn Nhược Trúc theo từ đầu khinh bỉ,thương hại bây giờ lại xem nằng như thần thánh, trong mắt đều là sùng bái.

Cho đến khi trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống [Đình,nhiệm vụ hoàn thành,thưởng cho vi tích phân 1000,thuộc tính điểm 3,mời chủ nhân phân phối] Nhược Trúc thu tay, gom tất cả số bạc ,đổi thành ngân phiếu rồi xoay người rời đi.

Nằng cùng sông bạc này không oán không thù, chẳng qua là làm nhiệm vụ thôi, không cần giặt miếng com của người ta

Đại hán vuốt một thân mồ hôi lạnh thở phào nhẹ nhõm”tiểu tổ tông đi rồi a”

Hệ Thống:

“đình,gây ra chi nhánh nhiệm vụ,thu phục nhân có ý định cướp bóc”

“nhiệm vụ hoàn thành thưởng cho vi tích phân 100,một đôi găng tay thiên tâm ti,thất bại ác mộng 100 đêm”

“đình,gây ra nhiệm vụ chính: khiến nam chủ Quân Thanh Dực có ấn tượng khó phai.”

“nhiệm vụ hoàn thành,thưởng vi tích phân 1000,thuộc tính 5 điểm.Một Hào Cẩm định đồ.Thất bại đau đầu như búa bổ”

Nhược Trúc dừng lại bước chân,đưa mắt nhìn xung quanh.Quân Thanh Dực?ngũ hoàng tử Lam Phong quốc?Hắn ở gần đây?

Hệ Thống:

“Nam chủ Quân Thanh Dực đang ở căn phòng thứ hai bên trái lầu hai theo dõi nhất cử nhất động của ngươi.Sông bạc này là một trong số nhiều gia sản của hắn tại nơi này.Thành chủ nhân cố gắng”

Chương 10: Quân Thanh Dực

Nhược Trúc thu lại ánh nhìn về phía căn phòng.

Sau đó nàng mất lạnh nhìn sáu gã tráng hán thân hình cao lớn vây xung quanh không hảo ý nhìn nàng. Sáu trong đôi mắt là sự tham lam thèm thường.

Mà xung quanh mọi người đều chỉ trò bàn tán nhưng tuyệt không ai vì nàng đứng ra giúp đỡ, dù sao màn này cũng không phải lần đầu họ gặp phải.

Nàng nhếch môi nở nụ cười lạnh.

Quân Thanh Dực nguyên bản hôm nay muốn đi ra ngoài tìm mua vài cân dược thảo cho lão thái y trong cung.

Lại vô tình nhìn thấy một mặt màu lam bóng dáng đứng trước sông bạc. Ma xui quỷ khiến thế nào, hần lại đi theo bóng dáng ấy bước vào sông bạc.

Sông bạc này là một trong những tài sản của hần, thật ra thì hần cũng không để ý lắm, bởi vì mỗi quá trình đều có người phụ trách. Hần chỉ kiểm tra sổ sách từ quân gia mà thôi.

Nhưng hôm nay, nhìn bóng dáng màu lam kia, hần có cảm giác đi vào sông bạc này hần sẽ gặp được chuyện thú vị.

Sau khi nhìn kĩ, hần mới giật mình nhận ra đó là một nữ tử.

Cũng không thể trách hần không nhận ra, trước giờ những nữ nhân hần đã gặp nữ nhân nào không yêu đẹp dễ, ai chẳng áo này váy nọ, trang sức này phần son kia, các nàng thậm chí hận không thể cấm hết chúng lên đầu để mình trở nên rực rỡ.

Thế nhưng nữ tử này lại một thân y phục không thể đơn giản hơn, mái tóc dài như rong biển lại được cột hết sức tùy tiện, khuôn mặt thanh tú đáng tiếc lại bị một cái nốt xấu xí nổi bật trên làn da trắng nõn của nàng huỷ đi cảnh đẹp ý vui.

Nếu là những nữ nhân khác, các nàng chắc chắn chui rúc trong phòng không dám ra đường, hoặc tìm mọi cách che giấu..

Mà nàng, lại dường như không quá để ý đến chúng, cũng không hề có ý che giấu đi, trên người nàng tản ra nhân nhật tự tin và trầm tĩnh khiến hần không thể dời đi tầm mắt.

Cho nên không tự chủ đi theo nàng.

Nhìn nàng lạnh nhạt hồ hững trước những lời xầm xì bàn tán, trong lòng không hiểu có chút không vui, vì sao nàng không phản ứng lại những lời thô tục đó? Cái gì mới có thể khiến đôi mắt nàng thôi hồ hững?

Cho đến khi nhìn nàng thẳng hết ván này sang ván khác đột nhiên hần nở nụ cười.

Hộ vệ bên cạnh có chút không hiểu, người ta là đang thẳng bạc của ngài nga chủ tử, mặc dù chủ tử không quá để ý đến số bạc vật vãnh kia, nhưng bạc dù sao cũng là bạc, không ai ngại bạc nhiều thêm a.

Nhược Trúc lẳng lẳng nhìn vòng vây đang hẹp dần về phía nàng, bỗng dung nở nụ cười. Vết sẹo bên má khiến nụ cười nàng có vẻ quỷ dị.

Nàng bước về bên cạnh một bước, đến chiếc bàn làm bằng thạch, độ cứng gấp 3 lần đá bình thường, dường như lơ lửng, tay nhỏ bé sờ sờ bàn đá, tất cả mọi người không hiểu nhìn theo.

Đột nhiên tay nhỏ bé dùng sức một vỗ, tức thì chiếc bàn nứt ra làm đôi, sau đó lan dần ra bốn phương tám hướng, chỉ trong một cái nháy mắt, một chiếc bàn bằng thạch cứ như vậy vỡ vụn thành nghìn mảnh nhỏ.

Im lặng.

Toàn trường im lặng, mọi người ngưng hô hấp trừng lớn mắt nhìn cảnh trước mặt, mọi ánh nhìn đều mang theo tràn ngập không thể tin tưởng tập trung vào đôi tay nhỏ bé kia.

Mà sáu kẻ mang vẻ mặt hung tợn kia lại hoảng sợ rút lui thân mình, mềm nắn rắn buông, ở đời họ được dẫn được ta là quân tử, sáu người đồng thời chung

suy nghĩ.

“Con mẹ nó,này mà là nữ nhân sao?là quái nhân thì có.Không chạy cho mau không chừng mình cũng sẽ như cái bàn đá đó”

Nghĩ vậy,cả sáu người nhìn nhau,ai cũng đều thấy sự e ngại trong mắt đối phương,như đạt thành một hiệp nghị,sáu người quay đầu thật nhanh, sau đó lập tức co căng, chạy.

“Ding,chi nhánh nhiệm vụ hoàn thành,thường cho 100 vi tích phân,một đôi gắng tay thiên tâm ti.Thỉnh chủ nhân tiếp tục cố gắng”

Trong đầu vang lên thanh âm hệ thống,nghe đến thường cho ánh mắt nàng vụt sáng,gắng tay thiên tâm ti,ân,đồ tốt nha .

Nhược Trúc dùng ý nghĩ trao đổi với hệ thống,có chút im lặng ngay ra,nhưng trong mắt mọi người lại là đang tính toán xử lí bọn họ,nhất thời mọi người im lặng,co lại thân mình giảm thấp nhất sự tồn tại của bản thân.

Mà trên lầu hai,Quân Thanh Dực chợt bật dậy khỏi ghế,ánh mắt nhìn chăm chăm đồng đá nát vụn dưới sàn tầng một.Trong con ngươi loé qua một tia sáng không rõ.

Hoàn thành nhiệm vụ,đạt được vi tích phân,nàng ở lại cũng không có ý nghĩa,nên nàng xoay người đi ra ngoài.

Về Quân Thanh Dực,nàng vừa mới hỏi hệ thống, thời hạn còn vài ngày,nàng hiện tại muốn đi lấp đầy bụng đã,dù sao hấn cũng tạm thời không rời khỏi nơi này,huống chi nàng còn có một nghịch thiên Định vị đồ,hấn chạy lên trời nàng cũng có cách đuổi theo được.

Nàng quay lưng dứt khoát làm thú vị trong mắt Quân Thanh Dực càng sâu sắc.

Đội nữ tử rời khỏi sông bạc,hấn bước đến một chiếc bàn gần đó,sờ sờ độ cứng rắn,nhắm mắt hội tụ nội lực nơi bàn tay,đắm một đầm vào mặt bàn.

Ầm..một tiếng động vang dội khiến không ít người bên dưới giật nảy mình ngẩng đầu vọng lên tầng trên.

Hộ vệ ánh mắt kinh hãi nhìn đôi tay rướm máu của chủ tử,nhanh chóng hô người đến băng bó được.

Quân Thanh Dực nhìn chiếc bàn chỉ có một đường nứt toách ra,ngoài ra không có bất kì mây may nào nữa thì đôi mắt càng thêm sâu thẳm.

Hấn là dùng thất thành nội lực nhưng chỉ có thể tạo ra một vết nứt nhỏ,mặt bàn hầu như nguyên vẹn,vậy nữ nhân kia làm bằng cách nào?hấn cũng không cảm nhận được nàng có nội lực.

Quân Thanh Dực hít lại mắt phượng chợt sáng khoải cười to..

“thú vị,thật thú vị...” hấn nhìn xuống đường,nữ nhân kia đã không còn thấy bóng dáng, ý cười trong mắt càng hội tụ đậm đặc hơn.

“tra,tra cho ta nàng là ai.”

“rõ” hộ vệ đương nhiên biết “nàng”ở đây là ai,rất cung kính nhận lệnh, khom mình sau đó biến mất.

Nhược Trúc tất nhiên không có nội lực.Nhưng nàng lại có kĩ năng sát thủ.

Mọi vật trên thế giới này đều được cấu thành từ những trật tự liên kết vật chất.Bất cứ vật gì cũng đều có sự liên kết ấy.

Mà đã là liên kết,tự nhiên sẽ có những lỗ hổng,những lỗ hổng ấy tựa như nhược điểm , vạn vật đều có nhược điểm trí mệnh, tảng đá cũng vậy, chỉ cần công kích đúng điểm trí mạng ấy, dù nó có to lớn đến mức nào, cũng sẽ vỡ tan.

Mà nàng -một sát thủ học được chính là tìm ra điểm trí mạng đó, tấn công một kích.

Giết người, cũng đồng dạng như thế, không cần chiêu thức ba hoa chích choè, không cần vũ khí cực kỳ sắc bén, chỉ cần một chiêu, một chiêu trí mạng là đủ rồi, quán gì nó là kiếm gỗ, chỉ cần trong tay nàng liền biến thành thần binh lợi khí.

Cho nên,tại sông bạc,nàng sờ sờ bề mặt bàn để tìm nơi liên kết vật chất yếu nhất,từ đó chỉ cần một kích,men theo sự liên kết bị gãy,những liên kết còn lại cũng nhanh chóng đứt lìa.Cho nên cái bàn mới có thể vỡ thành nghìn mảnh như vậy.

Bất quá nàng là không biết hành động đó của nàng trong mắt dân cò bạc lại trở thành cao thủ giang hồ,nếu biết hấn nàng cũng không quá dễ ý.

Hiện tại nàng đang chiến đấu hăng hái với một con vịt quay đây,ăn quả đại gần một tuần giờ người lại hương vị thịt quả thật nhượng nàng cảm động muốn rơi nước mắt.

“Dinh,nhiệm vụ chính gây ấn tượng khó quên cho nam chủ Quán Thanh Dực hoàn thành,thưởng cho vi tích phân 1000,điểm thuộc tính 5,một hảo cảm đồ.Thỉnh chủ nhân xác nhận”

Âm thanh hệ thống đột ngột vang lên khiến Nhược Trúc xém chút phun hết miệng thức ăn.

Nàng nhú mảy.

“ta đã làm gì đâu mà nhiệm vụ hoàn thành?” nàng còn đang suy tính mình phải làm gì đâu.Tự nhiên hoàn thành?Chớ không phải nam chủ bị bệnh? Hoặc cũng có thể nàng quá đẹp nên nam chủ không tự kiềm chế được? Nhược Trúc không tự chủ sờ sờ mặt mình tự mình tiến hành yy.

Bất quá sờ đến vết bớt trên mặt,mặt nàng liền nhả thành một nắm.Nếu có cái bớt thể này mà có nam nhân bị nàng quyến rũ đổ thì nàng cũng muốn hướng bản thân sức quyến rũ cho quỳ.

Dĩ nhiên là không có chuyện như vậy,bất quá dù sao nhiệm vụ hoàn thành cũng tốt đỡ nàng tốn công a.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vân Thiên Ngự

Nhược Trúc bên này hăng hái chiến đấu với vệt quây điện đầy bụng nhỏ,không biết cách rất gần đó có một đôi hoa đào mất tràn đầy ý cười nhìn về phía nàng.

Hắn mặc một thân màu lam y phục,nhìn qua có vẻ giống như Nhược Trúc cùng hắn mặc đồ tình lữ.

Mái tóc dài được buộc bằng một sợi tơ vàng loạn bay trên vai.

Một khuôn mặt như tác phẩm nghệ thuật của tạo hoá khiến nhân thần cảm phẫn.

Mày kiếm vút cao,tựa hai thanh kiếm sắc bén hướng về mi tâm.

Làn da như bạch ngọc quả thật so với nữ nhân còn xinh đẹp.

Một đôi hoa đào mất quả thật muốn hút luôn linh hồn người đối diện.

Môi mỏng nhẹ câu tựa tiểu phi tiểu.

Hắn thân hình hơi gầy, lười biếng ngồi nơi đó dường như hoà với thiên địa làm một.Như vậy khuynh thành,như vậy mỹ.

Thế nhưng hơi thở tuyệt nhiên không có chút yếu ớt nào như nữ tử mà hoàn toàn phát ra tính xâm lược dương cương mười phần của nam nhân.

Không thể không chú ý đến hắn nhưng cũng không đặc biệt lưu ý.

Dường như hắn có thể điều chỉnh sự tồn tại của mình trong mắt người khác vậy.

Mà giờ phút này,trong đôi hoa đào mất kia tồn tại một mặt bóng dáng màu lam đang không ngừng ăn.

Vân Thiên Ngự tràn đầy hứng thú nhìn về tiểu bóng dáng đang lấy tốc độ nhanh nhất càn quét đồ ăn, khoẻ mỗi độ cong càng ngày càng lớn.

Không ngờ đi ra khỏi Ma cung một chuyến lại có thể gặp được một con mèo đáng yêu như vậy.

Hắn rõ ràng đã cho người bao trọn quán này,đơn giản là âm khí nơi này rất thịnh,hắn thích.

Thân là Ma Vương,tuy ảnh hưởng từ dương khí không đáng kể,thậm chí hầu như không có nhưng hắn vẫn thích cực âm mới tốt.

Mà nàng,bước vào trong quán này,không chút nào bị ảnh hưởng bởi âm khí thậm chí cũng không thèm để ý bất cứ ai,cứ vậy tự ý tìm một vị trí mình thích ngồi xuống.

Mặc dù hấn dùng liềm tức thuật thu đi cảm giác tồn tại của bản thân nhưng là hấn ngồi sừng sững trước mặt nàng nha,kết quả dường như nàng quả thật chưa từng nhìn đến hấn.

Thật kì lạ,cận vệ định bước lên giết chết kẻ dám quấy rối sự yên ổn của Ma Vương thì lại bị hấn cản lại.Cận vệ nhanh chóng lui bước.

Vân Thiên Ngự nhìn nàng gọi ra một bàn tràn đầy đồ ăn thì vô cùng ngạc nhiên.

Đều nói nữ nhân là cộc nhưng ăn như mèo,nhưng tiểu nhân nhi này rõ ràng là mèo lại ăn nhiều như...khụ.

Đang lúc hấn chạy xe không suy nghĩ tận chân trời thì thấy tiểu bóng dáng kia dừng lại,trên bàn thức ăn sớm đã không thấy bóng dáng.

Chỉ thấy tiểu mèo lười biếng xoa xoa bụng mình,lần môi đầy dầu mỡ trông hồng hồng bóng bẩy lại nộn nộn khiến hấn có cảm giác muốn cắn nó nuốt vào bụng.

Chiếc lưỡi thom tho nhẹ liếm một vòng lần môi làm cho Ma Vương đại nhân trong lòng khẽ động.

Nàng không biết lúc này nàng có bao nhiêu mê người.

Nhược Trúc tất nhiên không hay biết nàng có bao nhiêu dụ hoặc trong mắt người khác.

Nàng vừa ăn vừa dùng suy nghĩ trao đổi với hệ thống

“ta muốn xem thông tin”

Hệ thống -”mời chủ nhân lựa chọn”

Trong suy nghĩ của Nhược Trúc hiện ra một màn hình màu xanh lam,trên có nhiều nút lệnh.

Nàng di chuyển đến lệnh “Cá nhân”,nhấn vào,tức thì xuất hiện một loạt thông tin:

Tên : Lam Nhược Trúc

Tuổi : 16

Giới tính: nữ

Thân phận : Lam Sắc-bàì danh thứ nhất kim bài sát thủ.

Dung mạo :128 (mãn trị 200)

Thể chất : 58 (mãn trị 200)

Trí tuệ: 106 (mãn trị 200)

Lực lượng : 57 (mãn trị 200)

Kĩ năng : ám sát ,bách độc bất xâm,10 năm nội lực

Nhiệm vụ : thu phục nhân có ý định cướp bóc.(đã hoàn thành)

gây ấn tượng cho nam chủ Quân Thanh Dục (đã hoàn thành)

Thanh danh: đồ vương

Thuộc tính điểm8

Vị tích phân:2150

Nhiệm vụ phần thưởng điểm3

Lễ vật : Hư Vô Mặt Nạ

Tài nguyên :1 viên hồi hồn đan. định vị đồ (vĩnh viễn), găng tay thiên tâm ti,hảo cảm định đồ.

“Ồ,từ đâu lại chui ra thêm cái thanh danh thuộc tính vậy?”

“chủ nhân thắng 1 vạn lượng bạc tại sông bạc Phú Quý được mọi người tôn xưng đồ vương, đây là thuộc tính tự chủ nhân tìm ra.” hệ thống trả lời.

“Mời chủ nhân phân phối điểm”

“ân, gia tăng 3 điểm lực lượng, 3 điểm dung mạo, 2 điểm thể chất”

“đã thay đổi thông số, mời chủ nhân xem thuộc tính”

Tên : Lam Nhượng Trúc

Tuổi : 16

Giới tính: nữ

Thân phận : Lam Sắc-bà danh thứ nhất kim bài sát thủ.

Dung mạo :131 (mãn trị 200)

Thể chất : 60 (mãn trị 200)

Trí tuệ: 106 (mãn trị 200)

Lực lượng : 60 (mãn trị 200)

Kĩ năng : ám sát , bách độc bất xâm, 10 năm nội lực

Nhiệm vụ : thu phục nhân có ý định cướp bóc.(đã hoàn thành)

gây ấn tượng cho nam chủ Quân Thanh Dục (đã hoàn thành)

Thanh danh: đồ vương

Thuộc tính điểm0

Vĩ tích phân:2150

Nhiệm vụ phần thưởng điểm3

Lễ vật : Hư Vô Mặt Nạ

Tài nguyên :1 viên hồi hồn đan. định vị đồ (vĩnh viễn), găng tay thiên tâm

ti, hảo cảm định đồ.

“Hảo cảm định đồ lại là cái gì?”

“chủ nhân có thể lựa chọn kích hoạt nó, nó dùng để thể hiện mức độ hảo cảm và tất cả các thuộc tính của các nhân vật”

“ân, vậy kích hoạt đi”

“đã kích hoạt thành công.”

Trong đầu hiện ra vài thông số.

“nam chủ Phong Thanh Huyền, hảo cảm 60, chân ái 20”

“nam phụ Hề Tu Văn, hảo cảm 80, chân ái 70.”

“nam chủ Quân Thanh Dục ,hảo cảm 40, chân ái 5”

“...”

Đối với thông số của Quân Thanh Dục nàng không có quá nghi ngờ, dù sao nàng nhưng là cái gì cũng chưa làm, chưa kể còn là xấu nữ, nếu hắn sinh ra động tâm với nàng nàng mới cảm thấy lạ đầu.

Điều làm nàng ngạc nhiên là thông số của Hề Tu Văn, dĩ nhiên cao như vậy.

Trong nguyên tác nữ chủ cứu hắn, lúc đầu đối với nữ chủ hắn cũng chỉ hơi mang ơn sau đó trải qua ngầm giúp đỡ, thấu hiểu lẫn nhau, hắn mới dần chuyển

sang yêu nữ chủ nhà.

Thôi kệ,nàng lười nhất là suy nghĩ.Ăn no rồi tính tiếp.

Ăn xong,từ trong tay áo moi ra một nén bạc,đặt trên bàn,nàng thông thả xoay người bước đi.

Mà Vân Thiên Ngự lúc này chợt đứng dậy lên tiếng

“tiểu thư xin đừng bước”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: kịch tình phát sinh biến hóa

Nghe tiếng gọi,Nhược Trúc đứng lại ,xoay người nghỉ hoặc nhìn về phía nam tử.

Trong quán này cũng chỉ có nàng và hắc,tiểu thư tất nhiên là hướng nàng gọi.

Nói đến mới nhớ.

Trong quán này ngoài nàng còn có một người a.

Thật ra ngay từ đầu nàng không có ý định bước vào quán này,nàng đối với những thứ dơ bẩn rất nhạy cảm.

Âm khí nơi này quá nặng.Hắc là trong nhà có “vật gì đó”.Hơn nữa còn là “vật gì đó” không đơn giản .

Nếu không,âm khí cũng sẽ không thịnh như vậy.

Nàng cũng từng đi qua nơi này một hai lần,nhưng lần này âm khí đặc biệt thịnh (nhiều).

Bất quá cũng không liên quan đến nàng,nàng cũng không tính nhúng tay vào.Cho nên trong đó có “vật” gì.. dường như đối với nàng cũng không quá ảnh hưởng.

Đúng vào lúc nàng định xoay người hướng hướng khác đi thì trong đầu, hệ thống âm thanh vang lên.

“chủ nhân,bên trong có thứ tốt.”

Nhược Trúc nhất thời thu lại bước chân.

“cái gì thứ tốt?”

“chủ nhân không biết đi,ta hoạt động dựa vào năng lượng âm dương,bao gồm âm khí và dương khí.

“Dương khí thì đã có năng lượng mặt trời,nhưng âm khí lại quá ít ỏi,ta cần thuần âm,trong khi nơi này âm khí thường sẫm tạp nhiều thứ khác nữa.”

“ý người là bên trong có thuần âm chân khí?” Nhược Trúc hơi cau mày..

“đúng vậy,nếu ta có thể hút đi số âm khí thuần âm ấy,ta sẽ có thể cân bằng với dương khí đồng thời tiến hành thăng cấp.”

“ò?người còn có thể thăng cấp?”

“đúng vậy,chủ nhân.Ta thăng cấp sẽ thuận tiện và dễ dàng giúp đỡ người hơn,đồng thời thưởng cho cũng sẽ giá trị hơn nhiều.”

“thế thì đi thôi.” Nghe đến thưởng cho giá trị tăng lên,vốn đang định rời đi,người nào đó hai mắt lờ lờ tỏa sáng không chút do dự xoay người bước vào quán.

Và vì thế mới có màn Nhược Trúc ngồi găm vệt quay tại đây.

Trong khi đó,hệ thống bằng tốc độ nhanh nhất hút đi thuần âm chân khí xung quanh,tiến hành luyện hóa năng lượng.

-----kết thúc hồi tưởng-----

Nhược Trúc nhìn nam nhân một lượt từ trên xuống dưới,ánh mắt mang theo một tia tìm tòi.

Thực chất là đang đợi hệ thống tra tư liệu về người này.

Nhược Trúc vừa bước vào quán đương nhiên nhìn thấy hấn,bất quá thì đã sao,nàng mới mặc kệ hấn là ai.

Có câu nước sông không phạm nước giếng,nàng không chọc hấn quán hấn là nhân vật nào.

Ăn là nhất,mọi thứ đợi ăn xong rồi tính.

“công tử cho gọi tiểu nữ có việc gì không?” nàng nhẹ giọng hỏi.

Vân Thiên Ngự nhìn trước mắt tiểu cô nương,trong ánh mắt nàng nửa phần biến hoá cũng không có làm hấn có chút kinh ngạc.

Thậm chí hấn có chút nghi ngờ, đưa tay sờ mặt mình,phải chăng hôm nay hấn dịch dung rồi mới bước ra đường?

Nếu không vì sao nàng thậm chí còn không có một tia kinh diễm khi nhìn dung mạo hấn?Phải biết dung mạo của hấn nhưng là đệ nhất tam giới nha.Không lẽ hôm nay sức quyến rũ của hấn giảm rồi?

Chỉ có thể nói..Ma Vương,ngươi tự kỉ.(* — —)/

“cô nương,vừa rồi nàng đánh rơi khăn tay”,hấn xoè tay ra,trên tay hấn là một chiếc khăn lụa màu trắng.

Bên trên thêu một đoá mạn đà la màu đỏ,đường nét tinh vi,sinh động như thật.

Đúng là khăn của nàng.

Hộ vệ bên cạnh vừa nghe thân mình chột cứng ngắc.

Chủ tử,ngài sao có thể mặt không đỏ tim không đập nói dối một cách quang minh chính đại như vậy đâu?

Rõ ràng ngài vừa sai Quý hồn trộm mảnh khăn lụa trên người nàng ta nha.

Nhược Trúc cũng không nghĩ nhiều,chỉ gạt nhẹ đầu,nhận lại chiếc khăn tay từ tay nam nhân,cảm tạ hấn.

Trong lúc nhận lấy chiếc khăn tay,Vân Thiên Ngự tựa như vô tình,ngón tay khẽ lướt nhẹ qua ngón tay non mềm trắng nõn kia.

Một tia không rõ xẹt qua đáy lòng hấn,cào trái tim hấn có chút ngứa..

Mà Nhược Trúc không tim không phổi chẳng chút nào phát giác nam nhân kia vừa ăn đậu hũ của nàng,xoay người lưng thưng bước đi.

Đề lại nam nhân đứng đó đôi mắt đăm chiêu như có điều suy nghĩ.

Cô gái kia..

Vừa rồi chạm nhẹ vào nàng,hấn có cảm giác một lượng lớn âm khí từ xung quanh dao động trên người nàng.

Một lúc lâu sau,hấn mới xoay người trở lại cạnh bàn ngồi xuống.

Hấn chột ngắc đầu nhìn xung quanh,lại có chút ngoài ý muốn phát hiện âm khí nơi này loãng hơn trước rất nhiều,hầu như không còn lại bao nhiêu.

Hấn đột nhiên lại nhìn về phía bóng dáng đang dần đi xa kia, một đôi hoa đào mất híp lại.

Là trùng hợp?

Vẫn là...

Khoé môi nhếch lên,một chút độ cong không dễ phát hiện treo trên gương mặt suất khí nhược nhân thần cộng phần của hấn.

“thật thú vị a”

Nhược Trúc không biết mình vừa bị một nhân vật “nguy hiểm” để mắt đến.

Đi ra khỏi quán ăn, cảm giác lạnh lẽo của âm khí ngay lập tức biến mất. Nhược Trúc cảm thấy vẫn là ánh mặt trời so âm khí hảo.

Nàng vui vẻ giang hai tay, nhắm mắt hưởng thụ âm áp dương quang.

Sờ sờ bụng nhỏ tròn vo vì no của mình, Nhược Trúc cười có chút bất đắc dĩ.

Aizz..Có câu ăn no sẽ có cảm giác buồn ngủ..Thật sự là không sai..

Đúng lúc Nhược Trúc định đi tìm một phòng trọ hảo hảo ngủ một chút, thì hệ thống âm thanh vang trong đầu làm nụ cười của nàng đông cứng.

Nhược Trúc lúc này nội tâm đang âm thầm kêu rên.

Bởi vì hệ thống vừa cho nàng biết ba tin tức.

Thứ nhất: nam nhân vừa rồi không có trong kịch tình phát triển của câu chuyện.

Tức là sự tồn tại của hắn là song song cùng nam nữ chủ. Không liên quan cũng không va chạm lẫn nhau.

Không có bất kì liên hệ nào.

Thứ hai, trước mắt hệ thống không điều tra được dữ liệu người này. Bởi vì cấp bậc quá yếu kém.

Thứ ba, hệ thống chuẩn bị tắt nguồn khởi động lại, tiến hành thăng cấp, cho nên trong một thời gian, nàng sẽ không thể trao đổi cùng nó.

Đây quả thật là một loạt tin xấu.

Nhất là việc mất đi trao đổi cùng Hệ Thống.

May mắn là những vật phẩm nàng đạt được vẫn có thể sử dụng, nếu không nàng trực tiếp khóc không ra nước mắt nha.

Nhược Trúc không biết nàng này hồ điệp cánh đã vỡ kịch tình đi sang một hướng khác hoàn toàn, mà hướng đó là tốt vẫn là xấu không ai biết được.

Vân Thiên Ngự- Ma Vương, vốn dĩ không hề xuất hiện trong kịch tình, hay nói chính xác hơn bởi vì đôi mắt nữ chủ Diệp Thúy Vi không nhìn được đến nhân vật này, cho nên tác giả cũng không biết trong tác phẩm mình còn có nhân vật này đi.

Mà nay, Nhược Trúc xuất hiện, vốn nên hảo hảo hưởng thụ thuần âm chân khí sau sẽ trở về Ma Điện- Ma Vương lại vì hứng thú mà theo đuôi nàng.

Trở thành một nhân vật chen ngang vào cốt truyện. Và còn đây đưa cùng Nhược Trúc tận sau này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: gặp lại

Diệp gia.

Diệp Thúy Vi mân mê trong tay một cây trầm cài bằng phi thủy hết sức tinh xảo.

Bên cạnh nha hoàn ánh mắt hâm mộ nhìn, không quên ba hoa một phen.

“tiểu thư, này là phần lễ của Mộ công tử gửi đến sáng nay, tiểu thư nhìn xem, chất lượng ngọc nhất đẳng, sáng bóng, chạm khắc lại tinh mỹ khẳng định là tổn không ít bạc. Người nói Mộ công tử phải chăng đã hiểu được tấm lòng của tiểu thư a?”

Nếu là dĩ vãng, Diệp Thúy Vi chắc chắn sẽ cười đến híp hai mắt, thần hồn say đắm còn ban thưởng không ít cho nha hoàn này.

Mà nha hoàn này cũng quen lợi dụng tính ngây ngô của nguyên thân kiếm không ít lợi lộc.

Bất quá,lần này nàng ta quả thật xui xẻo.Bởi vì Diệp Thuý Vi này cũng sẽ không là Diệp Thuý Vi say mê Mộ Dật Hàn trước đây nữa.

Diệp Thuý Vi ánh mắt lạnh như băng đảo qua còn đang đứng thao thao bất tuyệt nha hoàn,làm nha hoàn thoáng sững sờ,nội tâm tràn ra sợ hãi.

“hình như phòng giặt còn thiếu người,ngươi đi phụ một thời gian đi” Diệp Thuý Vi lạnh nhạt.

Nha hoàn hoảng hốt quỳ xuống,nước mắt nước mũi tuôn ra,dập đầu cầu xin.

“ô..ô...tiểu thư,nô tì có tội,thỉnh tiểu thư trách phạt,nhưng đừng chuyển nô tì đi nơi khác,nô tì luyến tiếc ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư..”

“đừng để ta lặp lại.Ngươi đến,lời tên này đi ra ngoài,phân đến phòng giặt”

Ngay lập tức,một bà tử mạnh khoẻ đi vào mặc kệ cho nha hoàn kia giãy dụa lời kéo đi ra ngoài.

Căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Chỉ là một nha hoàn,lại dám chân đạp hai thuyền, kết cấu di nương hãm hại nguyên chủ.

Nguyên chủ quá ngu si nên không biết,nhưng nàng cũng không phải nàng,thủ đoạn non nớt sao có thể qua mặt được nàng.

Nếu không có kẻ thông tri,làm sao nguyên chủ biết vị trí của Mộ Dật Hàn mà tiến đến để rồi toi mạng.

Phản bội nguyên chủ chưa hết, còn lén lút trộm đồ vật đi bán.

Không giết nàng ta là đã nhân đạo.

Trong khi đó..

Nhược Trúc nhàm chán lang thang trên đường.Mua một ít đồ ăn vặt,cho vào một túi vải mang trên lưng,hướng rừng thẳng tiến.

Trước mắt không có chi nhánh nhiệm vụ,nàng nghĩ mình nên tìm một nơi yên tĩnh để phân tích tính toán một chút về nhiệm vụ chính mà hệ thống giao cho nàng trước khi nâng cấp.”Kiến tạo thế lực”

Nàng nghĩ đi nghĩ lại,cảm thấy vẫn là rừng ít người đến hơn.Đến tối lại vào thành thuê trọ ngủ vậy.

Trong rừng

Nhược Trúc ngồi vắt vẻo trên một cành cây,nhìn hồ nước trong veo gần đó ánh mắt phiếm sương mù.

Nàng nhớ lại lúc trước,quen biết hắn cũng tại một con suối,lúc đó nàng cứ ngỡ đây là duyên phận.Bây giờ nghĩ lại,hắn là kẻ hoạch tiếp cận của hắn đi.

Nghĩ đến tình cảm năm năm,phút cuối khi hai người định chung sống với nhau cả đời hắn lại phản bội.

Nàng bỗng có suy nghĩ,nếu hắn không phản bội,phải chăng nàng cũng sẽ không xuyên đến nơi này,mà nàng và hắn cũng sẽ hạnh phúc?

Có chút phiền táo xua đi suy nghĩ trong đầu,Nhược Trúc đang boăn khoăn tiếp theo mình sẽ làm gì thì 1 âm thanh máy móc vang lên.

“ding..Phong Thanh Huyền hảo cảm độ +10”

Ách,cái gì vậy?tự xưng nam chủ đối nàng tăng hảo cảm?

Nhược Trúc nhắm mắt “nhìn” Định vị đồ trong đầu.

Chợt nhìn thấy một điểm sáng làm nàng giật mình.

Ánh sáng này là của nam chủ Phong Thanh Huyền nha.

Nhưng vì sao trên định vị đồ ánh sáng của hắn lại cách nàng có tí xíu thế kia?

Không lẽ hắn ở gần đây?Nàng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng cái gì cũng không thấy.

Mà cách đó không xa, trên một cành lá xum xuê, một nam nhân thân hình thon dài, tỉ lệ thập phần hoàn mỹ đang đứng yên không chút động tĩnh.

Màu xám con người nhìn chăm chú màu lam bóng dáng cách đó không xa, sâu trong đáy mắt có gì đó bắt đầu khởi động.

Nam nhân này chính là Phong Thanh Huyền.

Hắn sau khi được ám vệ kịp thời tìm thấy tại hang động, lại được kịp thời chữa trị nên vết thương sớm đã được xử lý, khi hắn hồi phục lại kinh hi phát hiện độc đã được giải, thậm chí ngay cả cổ độc tử trong bụng mẹ của hắn cũng đã không còn tung tích.

Lão thái y lúc kiểm tra cho hắn còn tự tát mình một cái vì cho rằng mình nằm mơ.

Quả thật cổ độc đã được chữa trị sạch sẽ.

Tiểu cô nương đó là ai? Nàng cho hắn uống là thứ gì? vì sao lại lợi hại như vậy? Phải biết độc tính trong người hắn lần này đủ để giết chết một con voi, chưa kể Nam vực cổ độc.

Vậy mà chỉ với một viên thuốc, tất cả đều bị đẩy lùi. Nếu được hắn muốn mua thêm từ nàng loại thuốc này.

Cho nên hắn mới cho người điều tra về nàng, lại cái gì cũng không tra được, phảng phất nàng từ dưới đất chui lên vậy.

Phong Thanh Huyền nào biết thứ Nhược Trúc cho hắn uống là thuốc giải trăm loại độc của hệ thống.

Đừng nói vài viên, cho dù là một viên phỏng chừng hắn cũng không mua nổi.

Quan trọng là chẳng có ai bán cả.

Phong Thanh Huyền chán nản.

Hắn đương nhiên cái gì cũng không tra ra vì Nhược Trúc vốn dĩ lớn lên trong rừng, lão công công sợ có người tìm ra tin tức của hai người sống hết sức dè dặt, trồng rau nuôi gà tự cung tự cấp, 16 năm Nhược Trúc không bước chân ra khỏi ngôi nhà gỗ, không có hộ tịch thì làm sao điều tra được.

Hắn hôm nay lòng vòng trên đường không mục đích, lại ngoài ý muốn gặp nàng trên đường. Vạn phần kinh hi đi theo, hắn rất tò mò khi thấy nàng hướng phía rừng rậm đi đến. Nàng sẽ không phải là ở trong rừng đi? chẳng trách ám vệ điều tra không ra.

Hắn đứng cách nàng không xa không gần, đủ để thu hết mọi cảm xúc của nàng vào đáy mắt.

Tất nhiên cũng thấy được vẻ bi thương của nàng, thông qua ánh mắt, hắn biết được nàng là đang hoài niệm một ai đó, nhưng vì sao trông nàng lại đau thương thế kia? không lẽ là nam nhân của nàng gây ra?

Nam nhân của nàng..

Nghĩ đến bốn chữ này, Phong Thanh Huyền có chút buồn bực, hắn cũng không rõ mình đang buồn bực cái gì, nhưng rõ ràng là trong lòng hắn có chút không vui. Nàng đã có người trong lòng sao?

Tưởng tượng đến nàng vì người khác mà buồn, hắn có chút đau lòng thay cho nàng, mà ấn tượng đối với nàng cũng chuyển biến, từ lạnh lùng trở thành cô gái sống thiên về tình cảm, mạnh mẽ nhưng cũng yếu đuối.

Nhược Trúc không biết nàng chỉ vì tức cảnh sinh tình, ngẫm lại một chút quá khứ lại khiến cho một nam nhân có một cái nhìn tốt đẹp về nàng, nếu biết nàng cũng sẽ rất vui về cái hiểu lầm xinh đẹp này nha. Tận 10 điểm hảo cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: bước đầu kiến tạo thế lực

”phụ thân, con muốn đi ra ngoài một chuyến”

“con vừa từ bên ngoài về đã vội đi đâu?”

“con ra ngoài có việc ạ.” Hề Tu Văn gương mặt bay nhanh một đạo không dễ phát hiện ngưng ngừng.

“huynh ấy đi tìm người trong mộng ấy mà phụ thân” Hề Thu Văn trêu ghẹo.

“ân? nói nghe thử, là thiên kim nhà nào?” phụ thân Hề Tu Văn Hề Mạc Tiểu nhướn mi có chút ngoài ý muốn hỏi.

Nhi tử này của ông văn võ song toàn, luôn hoàn thành vượt mức mong đợi của ông, thế nhưng ngặt nỗi lại bài xích với nữ nhân.

Ông đang lo về việc con dâu để có cháu bông bế đây.

Bây giờ nghe nói con trai có ý trung nhân ông làm sao không vui về đây.

“Thu Văn!”

Hề Tu Văn trừng mắt muội muội một cái, ánh mắt mang theo cảnh cáo.

Hề Thu Văn lè lưỡi chạy đi.

Hề Tu Văn quay lại nhìn cha.

“cha đừng nghe muội muội nói lung tung, nhi tử cáo lui”

Thư phòng thoáng cái chỉ còn trơ ra Hề Mạc Tiểu trợn mắt há mồm ngồi trên ghế gia chủ.

Này.. câu hỏi ông hỏi còn chưa có trả lời mà.. đi đâu hết rồi??

Con dâu của ông là ai a? Hề Mạc Tiểu buồn bực.

Phong Thanh Huyền đứng im bất động nhìn bóng dáng ngồi vắt vẻo trên cây.

Mà Nhượng Trúc cũng lười phản ứng hẳn.

Căn cứ theo Hệ Thống chỉ định, nàng cần thành lập thế lực cho riêng mình...

Nhưng ...phải thành lập như thế nào a?

Nhượng Trúc hồi tưởng một chút kịch tình, nữ chủ Diệp Thuý Vi hình như trong một lần bị cướp bao vây, đã ra tay giết sạch nhà tên cầm đầu, sau đó thu phục nguyên sơn trại trực tiếp nắm quyền thao túng nó, biến nó thành thế lực cho mình.

Nhượng Trúc đối với cách làm của nữ chủ hoàn toàn phản cảm.

Trong nguyên tác, một nhà tên cầm đầu dám cướp gần 30 mạng người, nữ chủ giết cở tận gốc ngay cả đứa nhỏ hai tuổi cũng không bỏ qua.

Chắc, nàng mặc dù là sát thủ, nhưng cũng chưa từng ra tay giết trẻ con nha.

Đang lúc Nhượng Trúc nghĩ ngợi kịch tình thì chợt cảm nhận cành cây nàng ngồi hơi trầm xuống.

Một đôi giày vải nam nhân tiến đến bên cạnh trong tầm mắt nàng.

Nhượng Trúc ngẩng đầu.

Đôi mắt thoáng điểm ngậy ngô sưng mù, kiêu môi hơi chu lên, hai má hây hây đỏ..

Bộ dạng này của Nhượng Trúc đập vào mắt của Phong Thanh Huyền trực tiếp đem trái tim hắn đình chỉ.

Nuốt khan một ngụm, hắn dời tầm mắt khỏi bờ môi mê người kia, ho khan một cái cất tiếng.

“cô nương, lần trước đa tạ cô nương ra tay tương trợ.”

“...”

“Tại hạ Phong Thanh Huyền, xin hỏi quý danh cô nương?”

“...”

Nhược Trúc tiếp tục im lặng nhìn hấn.

Nhất thời Phong Thanh Huyền nghẹn họng, lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Là tiếp tục hỏi vẫn là im lặng đâu? Hấn rồi rầm.

Nhược Trúc có chút buồn cười nhìn hấn.

“ta tên gì không quan trọng, cứu người vì ta muốn thế, không cần cảm tạ”

“đing, Phong Thanh Huyền hảo cảm độ +10, chân ái +3”

Nghe thấy âm thanh hệ thống Nhược Trúc khó hiểu nhìn hấn.

Nam chủ cuốn tiểu thuyết này cũng thật kì lạ nha, tự dung lại tặng hảo cảm?

Nàng lạnh nhạt như vậy ấn theo lẽ thường hấn phải nên ấn tượng đối với nàng suy giảm chứ?

Nhược Trúc không biết câu “ta cứu người vì ta muốn thế, không cần cảm tạ” vào tai Phong Thanh Huyền là cỡ nào tốt đẹp.

Sống trong hoàng cung người lừa ta gạt từ nhỏ đến lớn, lần đầu có người tiếp cận hấn không mục đích.

Hấn không biết trong lòng mình bây giờ là cảm giác gì, chỉ là có chút thoả mãn, có chút ngạc nhiên, có chút vui vẻ mừng thầm.

Hấn nhìn nàng thật sâu sau đó cười khê.

“xem như ta nợ nàng một nhân tình, nếu nàng có việc cần giúp đỡ, ta nhất định vì nàng làm chủ.”

Hấn cũng không lại nhắc đến cảm tạ, rất sáng khoái cho nàng một cái hứa hẹn.

Nhược Trúc lúc này còn không biết, trong tương lại, cái hứa hẹn này cho nàng vô tận kinh hỉ.

“tốt” nàng hướng hấn cười cười.

Trời thu trong xanh, mây trắng bay bay cánh lá rung rinh..

Trên đường hai bóng người lững thững cước bộ, một trước một sau di chuyển.

Bóng hai người đồ dài, hoà nhập vào nhau thành một, mang một nét hài hoà kì lạ.

Bất quá sự thật là một người “vô tâm vô phế” đi trước, một người “vô công rồi nghề” đi theo sau.

Nhược Trúc quay đầu nhìn “cái đuôi” phía sau có chút không biết nói gì.

Nàng đi làm chuyện của nàng, hấn theo làm gì a.

Bất quá nàng cũng lười phản ứng cùng hấn, thích theo thì theo vậy.

Mục đích lần này của nàng là chợ nô lệ.

Ở đây nhưng “nhân tài” vô số nha.

Chợ nô lệ phần lớn là công tử tiểu thư có khi còn là hoàng tộc hoặc phạm tội tịch thu gia sản hoặc mất nước trong chiến tranh bị sung làm hàng hoá trao đổi.

Lục địa này việc trao đổi mua bán nô lệ là hợp pháp và công khai.

Nàng muốn tạo thế lực trước hết cần có thân tín.

Dù sao người do mình bồi dưỡng sau này giao việc cũng yên tâm hơn.

Nghĩ là làm, nàng nhanh hơn cước bộ.

Mà Phong Thanh Huyền là có hứng thú đi theo nàng, dù sao hiện tại việc trong Hoàng cung cũng như trong tổ chức đã phân phó người khác làm, hấn tỏ vẻ hấn thật rảnh nha.

Nhìn bóng dáng nhỏ xinh phía trước tăng dần cước bộ, trong mắt là ý cười tràn đầy, còn có một tia ôn nhu sùng nịch nhẹ đến mức hẳn tự ý bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: chợ nô lệ

Nằm tách biệt với đại bộ phận lục địa, chợ nô lệ chiếm chế toạ lạc trên một vùng đất rộng lớn được ngăn cách bởi một eo biển.

Đảo Long Vĩ thiên đường mua bán nô lệ.

Đây là một khu vực hắc bạch lẫn lộn, vô pháp vô trị. Nơi này giống như một tiểu quốc độc lập vậy.

Tiểu quốc này không có kẻ đứng đầu, nhưng quy tắc quản chế lại hết sức nghiêm ngặt do một tổ chức gọi là Liên Minh chủ đảo quản hạt.

Không ai biết họ là ai. Nhưng không ai dám vi phạm quy lệnh.

Không cho phép nội đấu.

Bất kỳ kẻ nào làm trái, hậu quả không thể chịu nổi.

Nghe nói chợ nô lệ thành lập từ hơn một trăm năm trước, nhưng lý do thành lập và ai là người thành lập lại là một bí ẩn.

Bất quá quản nó là vì cái gì? do ai thành lập làm gì.

Mọi người chỉ biết đó là một nơi mà mạng sống con người giá rẻ mạt. Tuy tiện bỏ ra vài lượng bạc họ có thể sở hữu một đến vài tên nô lệ tự do sử dụng.

Bình thường muốn đến “chợ nô lệ” cần phải đón một chuyến thuyền qua biển.

Chỉ có duy nhất một chiếc thuyền, nghe nói là của liên minh chủ đảo. Một ngày hoạt động từ bảy đến chín lượt cách đều một nén nhang.

Giá cả lại hết sức đắt đỏ, bất quá lại vô cùng nhộn nhịp mỗi ngày, người qua kẻ lại không ngớt, bởi vì đây là phương tiện duy nhất kết nối hòn đảo này và đất liền.

Mà giờ phút này đứng trên bờ là hai bóng dáng song song, một nam một nữ.

Nam nhân cao lớn anh tuấn, trường bào màu đen ôm lấy thân hình rắn chắc hoàn mỹ của hắn, hơi thở dương cương mạnh mẽ lan tỏa.

Nữ tử thân mình kiều tiểu, gương mặt thanh tú, một khí chất thanh lãnh bao lấy nàng, sinh ra một loại xa cách chói gắt.

Hai người song song cạnh nhau mà đứng khiến không ít ánh mắt như có như không hướng trên thân hai người vòng vo.

Lúc hai người đến nơi, thuyền đã rời bến, cần hai khắc mới lại có một chuyến khác.

Mà trên bờ có không ít người hoặc đứng hoặc ngồi tùm năm tùm bảy nổi lên trò chuyện.

Nhìn hai người tựa như “hạc trong bầy gà” thản nhiên đứng nơi đó, không ít người tò mò phỏng đoán thân phận của hai người.

Mà thân là trung tâm của mọi nhón nháo hai người lại chẳng có chút nào để ý, nam tất nhìn nữ không rời mắt mà nữ lại nhìn xa xa tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì.

Một lát sau, từ xa xa truyền đến tiếng nước vỗ mạn thuyền.

Thuyền đã đến!

Mọi người nhanh chóng sửa sang hành trang đợi chờ thuyền cập bến.

Đội những người cuối cùng trên thuyền từ bờ bên kia trở lại bước xuống,mọi người lục tục lên thuyền.

Mà Nhực Trúc cùng Phong Thanh Huyền cũng nhanh chóng di chuyển lên chiếc thuyền này.

Trên thuyền.

Nhực Trúc nhìn đất liền càng ngày càng gần tâm tình không có lớn thay đổi.

Đặt chân lên đảo,cảm giác đầu tiên của nàng là “tươi mát.”

Hoa khoe sắc,thảo đua hương,trời xanh nước biếc chim ca..Quả thật là một nơi không tệ chút nào.

Phong Thanh Huyền cũng không có nhiều cảm xúc.Ánh mắt lạnh nhạt.

Rất rõ ràng,đây không phải lần đầu tiên hấn đến nơi này.

Chỉ có điều,nhìn người phía trước tâm tình có vẻ thoải mái hấn cũng đi theo thoải mái lên,nhìn đảo này cũng phá lệ có hảo cảm.

Nhực Trúc cùng Phong Thanh Huyền không nhanh không chậm đi theo đoàn người.

“Chợ nô lệ.”

Nhực Trúc đứng trước lối ra vào đề ba chữ khảm trên đá rất oai phong có điều suy nghĩ.

Mà Phong Thanh Huyền nhìn giai nhân ngẩng đầu nhìn cũng theo đó đưa mắt ngắm.

“Đây là chữ Chợ nô lệ,bên dưới là quy tắc cùng các pháp chế” Hấn tưởng nàng không hiểu được ý nghĩa liền hướng nàng ôn nhu giải thích.

Nhực Trúc liếc hấn một cái,trong ánh mắt nồng đậm khinh bỉ.

Nàng biết chữ được không?

Cái nàng quan tâm ở đây là đây là dòng chữ trên là ấn theo thể chữ giản.Đó là ngôn ngữ nước Z hiện đại.

Làm thế nào lại có thể xuất hiện ở nơi này?Cho dù là nền văn hoá song song đi nữa thì với trình độ văn minh nơi này hiện tại vẫn chưa có thể giản lược chữ viết được.

“nàng không cần ngạc nhiên,ta mới đầu cũng không rõ nghĩa của nó,nhưng sau này Liên Minh đảo chủ đứng ra giải thích nên tất cả mọi người đều biết”

Nói trắng ra là móc nàng “không có tri thức đi?” Nhực Trúc hung hăng trừng Phong Thanh Huyền.

Bất quá gương mặt thanh tú có phần trẻ con phồng hai má,trợn đôi mắt to ngập nước nhìn người khác của nàng hoàn toàn không có tác dụng uy hiếp,ngược lại có cảm giác bé con làm nũng thập phần nhượng nhượng nhân yếu thích không rời mắt.

Cho nên mỗi nam nhân nhìn nàng cái dạng này suýt chút đưa tay niết lấy hai má đỏ hây hây vì tức kìa của nàng, vội vàng xoay đầu thờ dốc,vỗ vỗ trái tim.

Hồ...đây là đang khảo nghiệm lí trí hấn sao? Phong thanh huyền cười khỏ.

“ding,Phong Thanh Huyền hảo cảm +20,chân ái +5”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Phỉ Ngạ,Phỉ Hân

Đối với sự thông báo hảo cảm nam chủ tăng lên ,Nhực Trúc tỏ vẻ mình đã thói quen với việc không rõ đột nhiên được đối phương hảo cảm này.

Nàng chợt nghĩ phải chăng nam chủ cuồng ngược?hoà ái sắc không được, nhưng nếu không để ý lạnh nhạt ngược lại làm đối phương vui vẻ?

Đây cũng là lí do về sau Nhược Trúc đối với Phong Thanh Huyền luôn là bộ mặt lạnh tanh.

Nếu Phong Thanh Huyền biết ý nghĩ của Nhược Trúc hẳn sẽ khóc không ra nước mắt.

Suy nghĩ cảm nhận của hắn hoàn toàn khác xa suy nghĩ của nàng có được không?

Hắn cũng không phải thành phần cuồng ngược.

Thân ái nam chủ,tạ vì người điểm nén nhang.

Đặt chân vào khu vực trao đổi mua bán.Nhược Trúc lững thững đi phía trước,Phong Thanh Huyền cách nàng hai đến ba bước chân không nhanh không chậm đi phía sau.

Chợt nàng dừng lại tại một địa phương cách cổng chính khu giao dịch chừng hai ba mét.

Nơi đó là một góc nhỏ hẹp bản thủ, trên đất là một miếng vải màu nâu, bên trên bày bán một vài đồ vật lắt nhắt, chủ yếu là trang sức bằng khoáng thạch hết sức rẻ tiền.

Mà cái khiến nàng để ý là một viên đá to chừng một nắm tay người lớn xen lẫn trong đám đồ vật ấy, thuần một màu đen tuyền, dưới ánh mặt trời lại bóng loáng đẹp đẽ.

Ánh mắt nàng không tự chủ phát ra hào quang.

Kim cương đen!!!!

Này,nơi này tại sao lại có kim cương đen?Hơn nữa còn bày bán tại nơi xó xỉnh như thế này?

Nhược Trúc một đường nghe Phong Thanh Huyền lái nhai xem như hiểu được kết cấu cơ bản của hòn đảo này.

Chợ nô lệ lấy tên là như vậy,nhưng không phải ý nghĩa là nơi này chỉ bán nô lệ mà là phân ra từng khu riêng biệt,hơn nữa có phân cấp bậc rõ ràng.

Đại loại là bất cứ đâu phân chia giai cấp đều phải có,xã hội loài người luôn có ranh giới thân phận.

Mà bắt đầu từ trung tâm trải rộng ra bốn phương tám hướng tựa như một dạng quy hoạch đô thị lấy trung tâm làm điểm cố định sau đó mới tiến hành xây dựng là những khu vực trao đổi mua bán không đồng nhất.

Nơi xa xỉ nhất đương nhiên là trung tâm sau đó giảm dần đến rìa mép hòn đảo.

Mà Liên Minh đảo chủ cũng chỉ quản hạt khu cao tầng bên trong,hai bộ phận cuối cùng bên ngoài là khu vực bắt trị ,trở thành nơi long ngư hỗn tạp.

Mà gian hàng này xem như là ngu tại khu vực kém nhất đi,bày bán những thứ không giá trị hơn nữa không có sạp hàng mà là la liệt trên tấm thảm bày trên đất.

Đối với nàng,những chuyện này không quá quan trọng,nàng nhìn chăm chăm vào viên đá đen tuyền kia sau đó dời đi ánh mắt tiếp tục nhìn những vật khác.

Chủ gian hàng là một thiếu niên trẻ tuổi,tầm 13-15 tuổi, khuôn mặt nhếch nhác gầy gò,phông chừng là quanh năm không đủ ăn đủ mặc.

Hắn mặc một chiếc áo chằng chịt vết vá,bàn tay bản thủ vỗ về một tiểu cô nương chừng bốn năm tuổi,đồng dạng gầy gò ốm yếu nằm bên cạnh mình.

Tiểu cô nương thất hai bím tóc,mái tóc khô xơ xác,đỏ hung hung vì sáng chiều phơi nắng phơi sương nằm bò ra đất,đầu gác lên chân thiếu niên,ánh mắt sáng long lanh ngập tràn khát khao cùng hi vọng nhìn Nhược Trúc.

Có lẽ cô bé vẫn chưa biết gì về việc mua bán nhưng lại theo bản năng hiểu được nếu có người mua những vật này của huynh muội bọn họ thì huynh muội bọn họ sẽ không đối.

Nhược Trúc nhìn tiểu cô nương ánh mắt sạch sẽ đầy hi vọng bỗng xót xa đôi mắt,nàng lơ đãng hỏi thiếu niên một miếng kim sắc vòng tay,đây là một loại khoáng thạch thông thường ở Diệu Thành.

Bên trên khắc văn rất tinh tế,Nhược Trúc hỏi giá ,nhận được câu trả lời là một lượng bạc.

Nàng không chút do dự bỏ ra năm lượng bạc,chỉ vào viên đá màu đen,nói.

“thêm viên đá kia,số bạc này là của người”

Nàng vừa dứt lời thiếu niên đôi mắt vụt sáng sau đó biến thành mừng rỡ,vội vàng gặt đầu,khoé miệng ngoác ra một nụ cười thật to.

Viên đá này là hấn trong một lần đi lượm nhặt những thứ còn sót lại sau khi mọi người đào mộ phát hiện.

Vô cùng cứng rắn không thể chạm trở,lại màu đen kịt.

Tại nơi này,màu đen là điềm dữ,là vật không may mắn,cho nên hấn từ bỏ ý định khắc nó thành vật trang sức.

Định vứt đi nhưng muội muội lại thích thú,thêm vào đó dưới ánh mặt trời viên đá rất đẹp nên hấn quyết định cho muội muội làm đồ chơi,lại không ngờ muội muội bắt chước hấn đem nó bày ra bán.

Hấn dở khóc dở cười nhưng cũng mặc kệ muội muội ngoạn.

Những thứ đồ hấn khắc ra đều rất tinh xảo nhưng bởi vì khoáng thạch giá trị rất thấp nên cũng chẳng ai để ý.

Không ngờ hôm nay lại có người mua,nhưng lại đến năm lượng bạc.Hấn mừng rỡ không thôi.

Nhược Trúc bị nụ cười của thiếu niên làm cho bất ngờ sau đó cũng nhẹ cười một tiếng.

Phong Thanh Huyền đứng một bên chỉ cảm thấy trái tim mềm mại lạ kỳ.

Hai người mua xong đứng lên xoay người bước đi.

Phi Ngan nắm tay muội muội khom lưng cảm tạ thật sâu,nhìn hai người bước đi thật xa, hấn mới thu hồi tầm mắt mỉm cười nắm tay muội muội dọn hàng.

Đã lâu rồi muội muội chưa được ăn no,chi toàn gặm lương khô,nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò xương của muội muội hấn đau lòng không thôi.

Hôm nay gặp được người tốt,hấn có thể dẫn muội muội ăn được một bữa no,đồng thời mua thêm một bộ đồ cho muội muội.

Hấn cười vui vẻ,đặt túi hàng trên vai dắt tay muội muội đi,không biết sau lưng một đám hung thần ác sát đang nhẹ nhàng bám theo,về mặt tham lam hung dữ.

Nhược Trúc đi được chừng vài mét thì nghe thấy đằng sau có người vừa đi vừa bàn tán.

“nghe nói đằng sau có đứa nhỏ bị đám Hồ Văn chặn đường cướp bóc,khổ thân,xem ra lành ít dữ nhiều.”

“ân,hai đứa nhỏ đó ta biết,bày bán ở gần mép đảo,sao tự nhiên lại bị cướp?ai chẳng biết chúng nó nghèo kiệt xác a?”

“ai biết,bất quá tốt nhất là đừng dây dưa,chỗ đó là nơi bất trị chúng ta đến gần không khéo bị mất mạng nhỏ a. Vẫn là nhanh chóng chạy đi thôi”

“ân”

Nhược Trúc nghe đến đây khuôn mặt biến đổi.Nàng cắn răng xoay người chạy nhanh ngược trở lại nơi đó.

Phong Thanh Huyền theo sát phía sau.Hiển nhiên hai người đều đã đoán ra được mọi chuyện.

Lúc Nhược Trúc tìm đến nơi,đám cướp bóc kia đã rút lui,để lại nằm trên đất hai huynh muội đau đớn run rẩy.

Chỉ thấy thiếu niên không động đậy,hai tay gắt gao ôm lấy muội muội,mặt mũi bầm tím,máu từ ngực thiếu niên không ngừng tràn ra, còn tiểu cô nương khuôn mặt đầy nước mắt không ngừng khóc hô ca ca.

Nhược Trúc hô hấp hơi ngưng lại,một cổ áy náy thoáng bao trùm nàng.

Là do nàng.bởi vì nàng giữa thanh thiên bạch nhật trao một lượng bạc lớn cho họ nên họ mới tạo ngộ hoàn cảnh như vậy.

Phong Thanh Huyền nhay bén phát hiện người bên cạnh tâm tình không đúng, trong lòng bỗng nhiên thêm một nỗi lo lắng không tên.

Hấn bước lên một bước,ngồi xuống cạnh hai huynh muội,đưa tay tham tiến mũi thiếu niên,ở xác định hấn còn hô hấp thì hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hấn hướng Nhược Trúc còn đang đứng sững tại đó nói:

“nha đầu,còn cứu được”

Nha đầu...

Nhược Trúc khoe môi co rút,nàng mím môi đến gần thiếu niên,dưới ánh nhìn của Phong Thanh Huyền lấy ra một viên thuốc cho vào miệng thiếu niên.

Thiếu niên mảy nhẹ giãn ra,vết thương cũng thôi chảy máu.

Ánh mắt Phong Thanh Huyền trở nên thâm sâu.

Thứ Nhược Trúc cho thiếu niên ăn chính là một viên Hôi hồn đan lúc trước thu được từ hệ thống.

Phi Ngạn trong cơn hôn mê,từng đợt đau nhứt nơi ngực truyền đến.

Đại não truyền đến từng đợt mê muội,chút ý thức mỏng manh còn lại cho hắn biết hiện tại hắn bị mất máu quá nhiều,nếu tiếp tục đi xuống hắn sẽ vì mất máu mà tử.

Nếu hắn tử..muội muội làm sao bây giờ a..

Hắn thầm hận mình quá yếu đuối vô dụng,căn bản không thể bảo hộ được muội muội.

Ý thức dần chìm vào bóng tối,trước khi ý thức hoàn toàn tan rã Phi Ngạn cảm nhận được từng đợt thanh lương truyền đến tứ chi bách hải,sau đó không biết gì nữa.

Đến khi hắn lần nữa mở mắt ra đã là buổi chiều cùng ngày.

Vết thương nơi ngực truyền đến đau đớn khiến hắn hít một hơi,mồ hôi lạnh tuôn ra.

Hắn nhin đau ngồi dậy,bắt đầu đánh giá này căn phòng.

Hắn nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường bằng gỗ,bây biện trong phòng khá đơn giản,chính giữa phòng là một bàn trà,trên có một khay trà.

Bây biện đơn sơ ngược lại có vẻ giống kết cấu của nhà trọ,mà nằm bên cạnh là muội muội.

Đôi mắt hắn chăm chú rà một lượt từ trên xuống dưới muội muội,xác định muội muội không có bị thương mới nhẹ thở ra.

Nhìn muội muội khuôn mặt non nớt ngủ say,đôi mắt hắn nhu hoà.

Đúng vào lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“ai?”

“công tử đã tỉnh?” bên ngoài truyền vào tiếng nam nhân.

“ân,ngươi là..?”

“tiểu nhân mang nước ấm cho ngài rửa mặt”

“vào đi”

Vừa dứt lời tiểu nhị lập tức đẩy cửa vào,trên tay mang một chậu nước.

“công tử thỉnh rửa mặt”

“đa tạ”

“vị đại ca,cho ta hỏi vì sao ta lại ở nơi này?còn có nơi này là nơi nào?”

Tiểu nhị rót hảo một ấm trà liền vui vẻ quay lại nói với Phi Ngạn.

“ah,nơi này là nhà trọ Vị Lai,ngài được một đôi nam nữ mang đến đây nga,quả thật là kim đồng ngọc nữ,ta ở nơi này chưa từng thấy qua một đôi tình lữ nào đẹp tựa như vậy nga.”

“họ mang ngài đến đây dặn ta chăm sóc cho ngài,sau đó lại đi,bất quá buổi tối họ còn quay lại.” tiểu nhị liếng thoắng.

Tuần nam mỹ nữ?

Trong đầu hắn chợt bay nhanh một bóng dáng nữ tử, sau đó lắc lắc đầu, có lẽ không phải, lúc đó nàng ấy đã đi rồi a.

“đá tạ vị đại ca đã chăm sóc” Phi Ngan giọng nói đầu cảm kích.

“không có gì, bôn phận, bôn phận..” tiểu nhị liên tục xua tay.

Hai người kia cho hấn số bạc không ít, hấn nào dám không chăm sóc cẩn thận a.

Nhìn tiểu nhị xoay người ra cửa, Phi Ngan rơi vào trầm ngâm

Là ai đã cứu hấn?

Bất luận là ai, hấn Phi Ngan ghi nhớ kĩ ơn này!

Mà đương sự Nhượng Trúc lúc này đang chậm rãi dạo một lượt thị trường nô lệ, tất nhiên lẽo đẽo theo sau là một cái đuôi cắt thể nào cũng không rớt.

Nàng dừng lại trước một gian hàng, lão bản là một nam nhân lùn, mập mạp.

Chỉ thấy lão bản xoa xoa hai tay cười đến tựa một đoá cúc hoa tiến đến bắt đầu giới thiệu các “mặt hàng”.

Nhượng Trúc lần đầu tiên cảm thấy mạng con người rẻ mạt đến như vậy.

Trên đài cao là mười hai nhân đang đứng, hai tay hai chân mỗi người bị cột vào một cái trụ, mà bên dưới là vài ba người đang cò kè trả giá.

Thậm chí có người còn một phen sờ soạng trên người một nữ nhân ánh mắt dâm loạn.

Phong Thanh Huyền nhìn tám nam nhân lõ nửa thân trên ánh mắt nổi lửa, cảm giác đầu tiên là tiểu nha đầu nhìn nam nhân khoả thân. được rồi là khoả nửa thân trên.

Bất quá cho dù vậy cũng không được.

Khi hấn quay sang thấy nàng lạnh nhạt ánh mắt bình tĩnh nhìn kĩ đánh giá từng người khuôn mặt hấn nháy mắt đen thui.

Với một người thể kỉ 21 mang tư tưởng hiện đại mùa hè trên bãi biển có thể mặc bikini như Nhượng Trúc, nam nhân ở trần không tính là gì, nhưng vào mắt Phong Thanh Huyền lại là một phen chua loét.

Nhượng Trúc đảo quanh một lượt mười hai nhân, sau đó lắc đầu, không một người nàng vừa ý. Tất cả đều là ánh mắt khuất phục cam chịu số phận.

Chợt nàng chú ý đến một góc trong gian hàng.

Tại nơi đó có năm cái cũi, trong cũi lần lượt là ba nam nhân, một nữ nhân và một nam hài chừng mười tuổi.

Trong ba nam nhân nàng ánh mắt tại nam tử chính giữa lâu nhất.

Khoé môi dương lên một độ cong rất thiện(nhỏ).

Nàng nghĩ nàng đã tìm được rồi, này nam nhân, nàng muốn.

Độ cong trên môi nàng rất thiện, thiện đến mức không ai phát hiện ra. Trừ kẻ luôn chia tám phần chú ý đến Nhượng Trúc-Phong Thanh Huyền.

Theo ánh mắt của nàng, Phong Thanh Huyền cũng thấy được nam nhân kia.

Nhất thời chỉ thấy ngực rầu rĩ, nam nhân kia thể nhưng còn đẹp hơn hấn.

Nhượng Trúc cũng không dư hơi đi để ý cảm xúc lúc này của Phong Thanh Huyền, nàng hướng lão bản ngoắc tay, lão bản lập tức chân chó mười phần tiến đến.

“năm người kia là như thế nào?” nàng chỉ vào góc tường.

Lão bản khuôn mặt nhất mất biến đổi, trên mặt mặng theo một mạt châm chọc trào phúng còn có khinh bỉ.

“năm người đó là Tội Nô”

Phong Thanh Huyền đứng bên cạnh cũng nhẹ nhúm mày.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Lâm Nhiên

Tội Nó..

Chính là những kẻ hoặc vốn dĩ là Hoàng tộc địch quốc bị mất nước trong cuộc chiến tranh trở thành lưu dân,sau bị ấn kết nô lệ ba đời,hoặc là con cái của trọng thần triều đình mắc tội ác tày trời tựa như phản nghịch,cầu kết ngoại xâm bán nước..

Nàng nhìn một lượt năm người bên trong cái cũi.Dừng lại tại nam nhân khiến nàng chú mục ngay từ đầu.

Nam nhân yên lặng ngồi nơi đó,nếu không phải một khác kia nàng nhìn thấy trong đáy mắt kia là mặt ánh sáng quen thuộc,phóng chừng nàng cũng không đặc biệt chú ý đến hắn.

Đó là ánh mắt của một con Sur từ ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ một kích tất sát con mồi trong đêm tối.

Ánh mắt đó là cỡ nào quen thuộc,bởi vì ánh mắt đó hệt như ánh mắt nàng khi còn trong những ngày đen tối huấn luyện trong rừng mưa nhiệt đới.

Khi đó nàng cũng bị vây nhưng là vây bởi bình chương thiên nhiên và thú dữ,còn nam nhân này hiện tại bị vây bởi chiếc cũi sắt.

Nàng không nghĩ chiếc cũi đó có khả năng vây trụ được hắn,hắn là hắn đang đợi chờ một con “gió xuân”.

Nếu là vậy nàng không ngại làm “gió xuân” cho hắn khỏi vùi.

Chợt nàng phát hiện một tầm mắt địch ý dạo qua trên người nàng.

Nhược Trúc nhủ mảy mảy giữ một tia địch ý kia đưa ánh mắt nhìn qua phát hiện là nữ nhân duy nhất trong năm người.

Dường như không nghĩ Nhược Trúc bỗng dưng xoay người nên ánh mắt ghen tỵ xen lẫn phẫn hận cứ như vậy tràn trệ đối đầu với ánh mắt lạnh nhạt của Nhược Trúc.

Nàng ta hốt hoảng bối rối cúi đầu,trong mắt ghen ghét là không thể nào che giấu.

Nhược Trúc ánh mắt lạnh băng nhìn nữ nhân cúi đầu ở bên kia.

Là một sát thủ,nàng đối với địch ý cũng như sát ý là vô cùng nhạy cảm,một phút kia tuy nữ nhân kia vội cúi đầu che giấu nhưng quả thực nàng nhận ra được nàng ta đối với nàng mâu thuẫn.

Lại là một cái kỳ ba nữ nhân.

Bất quá Nhược Trúc cũng không để ý,tiểu nhân vật mà thôi,nếu không đụng đến nàng,nàng cũng lười phản ứng.

Nàng lại đánh giá hai nam nhân còn lại cùng tiểu nam hài.

Hai nam nhân bình tĩnh đón nhận ánh nhìn của Nhược Trúc.

Lại nhìn sang tiểu nam hài,lọt vào một đôi trong suốt sạch sẽ ánh mắt khiến Nhược Trúc ngẩn ra.

Mặc dù bụi bẩn lắm lắm,nhưng không khó nhận ra đây là một tiểu tử phấn điêu ngọc mài vạn phần khả ái.

Tiểu tử tròn mắt chuyển a chuyển khát vọng theo dõi từng cử động của nàng,trong mắt lộ lên hi vọng.

Tâm Nhược Trúc mềm nhũn.

Một sát thủ lạnh lùng,trái tim nóng là thứ cấm kỵ,mềm lòng đối với kẻ luôn chìm trong chém giết máu tanh là yếu điểm trí mạng,thế nhưng nàng lại là người vô cùng yêu thích những tiểu bánh bao manh manh mềm mại .

Nàng quay sang lão bản hỏi.

“Những người này giá cả thế nào?” nàng chỉ chỉ nam nhân chính giữa cùng tiểu nam hài.

“những người kia?”

Lão bản giật mình,một bộ dạng kinh ngạc,không hiểu.

Rõ ràng hắn đã nói rõ thân phận của mấy kẻ đó mà vị khách nhân này còn muốn?

Đó nhưng là tội nô..thân phận mặt dưới đáy xã hội,trên cánh tay họ khắc một chữ “nô” không thể xóa bỏ,đời đời nhắc nhở thân phận nhục nhã của bọn họ.

“ân,nam nhân kia cùng đưa trẻ, ta muốn” Nhượng Trúc gật đầu.

Nhượng Trúc nhảy bèn cảm nhận được một tâm mát lạnh nhạt nhìn mình.

Nàng quay sang nhìn,lọt vào một đôi mắt tro trông mắt,nàng hứng thú bước lên một bước nhìn thẳng vào mắt hắn.

“đi theo ta ngươi sẽ không hối hận” Nhượng Trúc bễ nghễ từ trên cao nhìn xuống,ngoài ý muốn thấy một tia ánh sáng rọi lướt qua đáy mắt bình tĩnh vô ba kia.

“ta có điều kiện”

“nói”

“mang theo cả hai thủ hạ của ta”

Nhượng Trúc quay sang nhìn hai nam nhân bên cạnh,gật gật đầu.

“được”

Sau khi thương lượng xong giá cả với lão bản,đoàn người Nhượng Trúc chính thức thêm bốn người.

Mọi người rời đi không ai chú ý đến ánh mắt oán hận của nữ nhân duy nhất còn lại trong cũi sắt.

Lâm Nhiên nhìn theo đoàn người càng đi xa trong mắt càng bùng lên hận ý.

Lâm Nhiên nàng vốn dĩ là Hoàng tộc công chúa,từ nhỏ cảm y ngọc thực nàng nơi nào chịu khổ đầy đoạ thân xác như bây giờ.

Bị đòn roi,tra tấn,nhục nhã..đó là những việc đã từng nàng là công chúa vui vẻ thực hiện,nhìn những người đó đau đớn dưới đòn roi trong lòng nàng dâng lên hưng phấn.

Vậy mà bây giờ nàng phải chịu tất cả những điều trên.

Lại nhìn những nữ nhân bị mua bán làm đồ chơi cho nam nhân nàng âm thầm cân bằng lòng mình,ít ra trong sạch nàng còn giữ không phải sao?

Cho đến hôm nay,khi nhìn thấy một nữ nhân thanh tú ăn mặc sạch sẽ nhanh nhẹn từ xa đi đến,tâm tình nàng bỗng hạ thấp.

Vì cái gì một công chúa cao quý như nàng lại phải chịu cảnh bán thiu chui rúc cũi sắt,còn nữ nhân kia lại khoan khoái thoải mái.

Nữ nhân ghen tỵ là một chuyện không thể nào hiểu được,hon nữa còn đặc biệt cố chấp.Nhất là đối với nhân xinh đẹp hơn nàng.

Nhìn Nhượng Trúc tựa như dương quang rạng rỡ tiền từ bước đi trong gió,ghen ghét trong lòng nàng càng như thú dữ giương nanh múa vuốt khiến tâm nàng dậy sóng.

Ai cho phép ngươi sống thoải mái hơn ta?Lâm Nhiên trong lòng vặn vẹo.

Chợt nàng nhìn thấy một nam nhân đạp gió đi đến,ngũ quan lập thể,thân hình tuấn mỹ,đường cong mạnh mẽ,xám khói mê người con người.

Một khắc nhìn thấy hắn trái tim nàng hết như con nai nhỏ chạy loạn.

Nam nhân này thật mạnh mẽ.Chỉ có người như vậy mới xứng với công chúa như nàng.

Lung tung chính chính lần vẩy,cổ ý trĩ xuống một vùng ngực non mềm,chính lại mái tóc có chút rối loạn,nàng e thẹn khẽ ngấm nhìn nam tử.

Lại phát huệ từ đầu đến cuối ánh mắt hắn đều dừng trên người nữ nhân kia,một giây không rời.

Sao có thể?

Nhất định là nữ nhân kia quyến rũ quyến rũ nam nhân của nàng.Nghĩ vậy,bàn tay nắm làn váy không tự chủ xiết chặt đâm vào lòng bàn tay nàng đau nhói.

Nàng phẫn hận nhìn nữ nhân kia lại không ngờ nàng ta thành lĩnh quay lại khiến nàng trở tay không kịp.

Bốn mắt chạm nhau,nữ nhân kia vậy mà thờ ơ xem nhẹ nàng quay mặt đi,xích loã loã xem thường nàng.

Nàng ta dám?

Khi nghe nói nàng ta muốn mua những tội nô kia,trong lòng nàng chột dấy lên hi vọng,nếu nam nhân kia vì nàng chuộc thân,như vậy...

Nghĩ đến đây nháy mắt khuôn mặt nàng e thẹn lén nhìn hắn,lại phát hiện ngay từ đầu một cái liếc mắt hắn cũng không cho nàng.

Mà nữ nhân kia lại mua hết tất cả trừ nàng,ngay cả tên nhóc vắt mũi chưa sạch kia cũng chuộc lại bỏ qua nàng ,tại sao lại như vậy?Tại sao nàng ta dám làm như vậy?nàng nhưng là công chúa cao quý.

Nhìn đám người đi xa,Lâm Nhiên gương mặt oán độc.

Thù này nàng nhớ.

--- -----

Nhược Trúc không biết mình trong lúc mặc danh kỳ diệu đã bị người khác oán hận,trong tương lai không đến người chết ta sống không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lam Vọng Thiên

”Người tên gì?” Nhược Trúc xoay mặt nhìn sang người đang đi bên cạnh mình hỏi.

Nghe câu hỏi đột ngột của Nhược Trúc, hắn hơi ngẩn người.

Tên của hắn ?

Hắn hồi tưởng một chút về những danh tự mà hắn từng được kêu..

“Súc sinh”

“Ôn dịch”

“xúi quẩy”

“tang môn tinh”

“...”

“...”

Cảm tưởng một chút, dường như không có tên nào nghe hay ho, hắn cũng liền bỏ qua những tên gọi đó.

Vì vậy hắn bình tĩnh nhìn sang Nhược Trúc mở miệng.

“ta không có tên”

Đúng vậy,thời điểm hắn ra đời,bởi vì bị nguyên rủa, mẫu thân của hắn bị người ta tưới sống thiêu chết, mà bản thân hắn bị phụ hoàng ruồng bỏ.

Sau đó..

Chiến tranh kéo đến, mất nước, phụ hoàng lúc nguy cấp đã dẫn theo ả đàn bà kia cùng nhi tử yêu quý của hắn thoát đi.

Mà hắn..

haha..lại lần nữa bị ruồng bỏ.

Tuy hắn rất nhanh thu liễm tâm tình nhưng lại tinh tế bị Nhược Trúc bắt được một tia châm chọc cùng đau thương trong đáy mắt.

Bất quá nàng cũng không hỏi thêm,mỗi người có mỗi bí mật, nàng cũng vậy.

Cái nàng cần là sự trung thành tuyệt đối, những cái khác đối với nàng chỉ là tiểu tình tiết.

Nàng xoay người sang hai nam nhân còn lại.

“còn hai người?”

“Nhất” Nam nhân khuôn mặt nhanh nhẹn, hào phóng nói.

“Nhị” Người còn lại lại rất trầm tĩnh, tuy kính ý nhưng lại lạnh nhạt nói.

Số một..số hai?

Dường như nhìn ra nghi hoặc của Nhược Trúc, nam nhân tên Nhị đưa mắt nhìn nàng, lại nhìn sang nam nhân đứng bên cạnh nàng ,thấy hắn không nói gì,Nhị mới trầm tĩnh giải thích:

“Chúng ta vốn là mười người, theo số thứ tự từ Nhất đến Thập. Theo chủ tử từ nhỏ, sau quốc gia chiến loạn, mười người chúng ta người hy sinh can sát thù, người cải trang đánh lạc hướng quân giặc, cũng có kẻ mất mạng trên đường đi...” nói đến đây,Nhị ánh mắt đỏ bừng như hồi tưởng lại những ngày khốn khổ.

“Sau đó từ mười người, chúng ta chỉ còn lại năm người hộ tống chủ nhân lúc ấy bị thương nặng đào vong”

“...Lại không ngờ lọt vào phục kích của bọn giặc ngoại xâm, bị trói lại, mang về nước.”

“Trên đường đi, Lục ,Tứ và Cửu hết lần này đến lần khác tìm cách trốn ra ngoài nhưng bất lực, sau đó trong lần không cẩn thận bị phát hiện, bị tui sống đánh chết...”

“mà chúng tôi lúc ấy can can giữ bên cạnh chủ tử đang phát sốt vì vết thương...nếu không...” Nhị nghẹn lời.

“nếu không nhào vô chết chum cả đám à?” Nhược Trúc nhướn mày cười nhạo.

Hai người Nhất và Nhị biến sắc,còn nam tử kia trong mắt lại có ánh sáng chiếu rọi.

“ngu xuẩn, quân tử co được dân được, núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt.”

“Mạng chủ tử các người trong tay bọn chúng, mà hắn thì bị trọng thương, giả sử các người tìm được cách thoát ra vậy còn hắn?”

“Chưa kể tất cả các người lúc đó đều mệt mỏi, cái cần nhất lúc ấy là hồi sức, dưỡng thương bảo vệ chủ tử, đợi hắn tỉnh dậy nhận chỉ thị chứ không phải tự tiện quyết định để rồi mất mạng.”

Nghe Nhược Trúc nói vậy hai người nghẹn họng,rõ ràng là không có gì để phản bác.

Đúng vậy, lúc đó chín người mười ý, căn bản không ai quan tâm ai, mỗi người đều tự ý làm theo suy nghĩ của bản thân mình.

Tất cả chỉ cố gắng tìm cách thoát ra ngoài mà không có sự phối hợp, kết quả chỉ có hắn và a Nhất từ thù bên chủ tử là bảo toàn tính mạng mà thôi.

Nhất nóng nảy nhưng giờ phút này cũng không thể không đồng ý rằng những gì Nhược Trúc vừa nói đều chính xác.

Nhị thì trầm tĩnh hơn xem như chấp nhận phân tích của Nhược Trúc.

Nhược Trúc quan sát hai người, thấy thái độ của họ như vậy cũng có chút tán thưởng, ít nhất vẫn có đầu óc suy nghĩ a...

Bất quá, hai người này vừa nhìn lại có điểm giống nhau?

“các người là..?”

“Chúng ta là huynh đệ ruột” nam nhân hào sảng nói.

Ra vậy...

Nhược Trúc gật đầu, quay lại nhìn sang nam nhân đang đi bên cạnh mình.

“Nếu vậy, ta sẽ cho người khỏi một cái tên.”

“Người...từ nay gọi Lam Vọng Thiên, tức là hướng về bầu trời xanh,ngụ ý mong người sau này có thể phi vũ chín tầng mây.”

“Lam là họ của ta” Nhựt Trúc nói thêm.

Lại quay sang đôi huynh đệ.

“Người tên Lam Phi Dương” nàng chỉ vào người hoạt bát vui vẻ.

“Còn người là Lam Phi Nguyệt” nàng hướng người có khuôn mặt trầm tĩnh nói.

“Ta gọi Lam Nhựt Trúc, có thể gọi Nhựt Trúc” Nhựt Trúc chấp tay sau lưng nhìn một lượt ba người, trầm tĩnh nói.

Đúng lúc này trên tay bông truyền đến xúc cảm mềm mại làm Nhựt Trúc hơi kinh ngạc nhìn xuống bàn tay mình, nơi đó có một bàn tay năm ngón nhỏ bé đầy cầu kỳ, dè dặt nhưng cô chấp nắm lấy tay Nhựt Trúc.

Thì ra là tiểu nam hài thấy Nhựt Trúc không dám động gì đến mình trong tâm sợ hãi.

Sợ lại lần nữa bị bỏ rơi.

Hắn gặt gao nắm lấy tay Nhựt Trúc như nắm lấy phao cứu nạn giữa dòng nước xoáy.

Tiểu hài tử chưa hiểu chuyện, chưa biết mình ở nơi nào, chỉ là bản năng sợ hãi cái cũi mình bị nhốt từ rất lâu.

Nhớ đến những đòn roi liên miên không dứt hằn lên da thịt mỗi ngày trong quá khứ, tiểu nam hài khuôn mặt nháy mắt trắng bệch, tay ả ả run rẩy.

Nhựt Trúc cảm giác được tiểu nam hài tâm tình xao động liền trở tay nắm chặt tay hắn.

Tiểu nam hài ngẩng đầu nhìn Nhựt Trúc, đôi mắt to tròn ngập nước cùng sợ hãi.

Nhựt Trúc mềm lòng, hơi cúi thân mình nhẹ giọng hỏi.

“như thế nào?”

“...”

“nói ta nghe, đang nghĩ gì?”

“..tỷ tỷ..”

“ân?”

“tên..”

Nhựt Trúc hơi ngây ra sau đó mới chợt hiểu. Tiểu nam hài là muốn nàng khởi tên đây mà.

Nhựt Trúc nhìn tiểu nam hài, đang định mở miệng nói gì đó chợt giật mình vì tròng mắt của hắn màu xanh lơ.

Lúc này những chiếc cũi là ở trong góc, không có ánh sáng nên nàng không nhận ra, hiện tại nhìn tiểu nam hài mới nhận ra mắt hắn là màu xanh lơ tuyệt đẹp.

Tiểu nam hài thấy Nhựt Trúc nhìn chăm chăm vào mắt mình chỉ cảm thấy tâm chìm xuống đáy cốc.

Bàn tay nhỏ lạnh buốt.

Tỷ tỷ là sợ đôi mắt hắn sao?

Tỷ tỷ sẽ tựa như mẹ vứt bỏ hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lam Đồng Hi

Nhựt Trúc nửa ngồi nửa quỳ đưa tay đỡ bàn tay nhỏ bé đang run rẩy cố chấp giữ lấy mình.

Tiểu nam hài trong lòng chợt lạnh..

Quả nhiên..là vậy sao?

Hắn cúi đầu, mím môi..

“rất đẹp, long lanh như hai viên ngọc xanh thắm.” Nhục Trúc xoa đầu tiểu nam hài, nói.

Một câu rất đơn giản, chui vào tai tiểu nam hài, nhẹ nhàng, chậm rãi, lại khiến hắn trong nháy mắt cảm giác mũi cay xè, nước mắt tích đầy trong hốc mắt.

Nhục Trúc rút một chiếc khăn tay nhẹ chùi đi những vết bẩn trên mặt nam hài. Động tác ôn nhu mềm nhẹ.

Tình thương của mẹ là bản năng của phụ nữ, Nhục Trúc vô tình bị chạm đến một góc mềm mại trong tim, khiến nàng có cảm giác muốn bảo vệ tiểu hài nhi yếu đuối này.

Giờ phút này nàng không biết, nàng trong mắt hai nam nhân đang đứng bên cạnh là cỡ nào ấm áp và dịu dàng.

Lam Vọng Thiên nhìn nữ nhân trước mắt, trong lòng nơi nào đó lạnh lẽo từ lúc sinh ra lần đầu tiên nhen nhóm một ngọn lửa, tuy nhỏ yếu nhưng lại nhượng hắn ấm áp toàn thân.

Lam Vọng Thiên trong đáy mắt tràn đầy đều là bóng dáng kia đang nhu hoà thay tiểu hài tử sát bên.

Mà Phong Thanh Huyền ánh mắt tất cả đồng dạng là ôn nhu, hắn chỉ nhìn nàng, trên khoé môi treo một nụ cười vô cùng nhẹ.

Lam Nhục Trúc? Hắn đã biết được tên nàng.

.

.

Tiểu hài tử nhìn chăm chăm từng biến hoá trên mặt Nhục Trúc.

Trẻ con vô cùng nhạy cảm, chúng có thể cảm nhận được ác ý cũng như hảo ý của người lớn.

Trong ánh mắt của Nhục Trúc, tiểu nam hài ngoài cảm giác được một tia đau lòng, vẫn là thương cảm, không có sợ hãi, không có kinh hoàng, càng không có ghê sợ.

Vị tỷ tử trước mắt nhẹ nở nụ cười với hắn, dùng một chiếc khăn lụa tuyệt đẹp lau những vết bẩn trên mặt hắn, không có ghét bỏ màu của ánh mắt hắn, lại còn khen mặt hắn xinh đẹp.

Tiểu nam hài cúi đầu. Giờ phút này trong đầu hắn đã nhận định, đời này kiếp này tỷ tử là tất cả của hắn.

Nhục Trúc không biết, chỉ vì một phút mềm lòng, nàng đã vô tình có được một nhân vật vô cùng lợi hại trong tương lai làm hậu thuẫn, một nhân vật trăm người nghe ngàn người sợ, nhân vật đó chỉ nở nụ cười với duy nhất một mình nàng.

Nàng lau xong gương mặt nam hài, xoa hai má của hắn một cái, nhìn vào mắt hắn mỉm cười.

“từ nay ngươi sẽ là đệ đệ của ta, tên gọi Lam Đồng Hi.”

“Vừa vặn Lam là màu của mắt ngươi, Đồng trong Đồng Tử tức con ngươi, Hi trong Hi Vọng, tên của ngươi ngụ ý, Mắt xanh màu hi vọng, mong rằng dù có chuyện gì xảy ra, ngươi cũng sẽ không từ bỏ.” Nhục Trúc từ tốn cất nghĩa tên của nam hài.

Mà một bên, vừa có tên mới, nam hài nở nụ cười ngây ngô.

Hắn cũng có tên. Từ nay hắn gọi Lam Đồng Hi. Hắn có tỷ tỷ Lam Nhục Trúc.

Nhục Trúc lại xoa đầu hắn hai cái đứng dậy xoay người, hướng đám người lên tiếng.

“Chúng ta đi thôi, trở lại nhà trọ”

Tại phòng trọ.

Phi Ngạn cử động cánh tay, một cơn đau ê ẩm truyền đến khiến hắn hít một hơi thật sâu.

Phi Hân chưa tỉnh dậy.

Hắn nhìn muội muội, lại cắn răng cử động cánh tay, xoay xoay vài cái, xác định chỉ bị trầy xước hơi sâu, ngoài ra không có ảnh hưởng xương cốt.

Phi Ngạn vui vẻ.

Đúng lúc này cánh cửa vang lên ba tiếng gõ cửa.

“cốc cốc cốc”

Phi Ngạn đề phòng nhìn chằm chằm cánh cửa, hô to:

“Ai?”

“khách quan, hai vị cứu người đã trở lại”

Nhược Trúc lười biếng lưng tựa ban công nhìn vào trong phòng.

Nàng nghe được người trong phòng sau khi nghe tiểu nhị trả lời chợt ngưng hô hấp chừng 3 giây sau đó có tiếng bước chân gấp gáp.

Ngay sau đó là cửa phòng mở toang.

Nhược Trúc nhìn nam nhân đang nhìn nàng như nưn mi. Như thế nào vừa ra đã nhìn chằm chằm mình a?

Phi Ngạn lúc mở cửa là vô cùng khẩn trương. Hắn cũng không rõ hắn khẩn trương điều gì, nhưng đúng là trong lòng hắn đang mong đợi..

Còn về mong đợi cái gì...

Phi Ngạn tỏ vẻ, chính hắn cũng mơ hồ a.

Cửa phòng vừa mở trong tầm mắt hắn xuất hiện rất nhiều người, một gương mặt cười tươi tắn như một đóa hoa tiểu nhị, một nam nhân âm lãnh lạnh lùng, hai nam nhân một hào sảng một trầm lặng, một tiểu hài tử...

Nhưng chỉ một cái liếc mắt, tầm nhìn của hắn liền định vị tại bóng dáng kia.

Một phút đó, mãi tận sau này, khi Phi Ngạn đã có nàng trong vòng tay, mỗi khi nghĩ lại đều cảm thấy, hắn là lúc đó cuộc đời hắn đã nhận định nàng đi.

Trong phòng.

“đa tạ các vị đã ra tay tương trợ, tại hạ họ Phi tên Ngạn, đây là muội muội Phi Hân.” Phi Ngạn tự giới thiệu tên mình sau đó chỉ về phía giường nằm một tiểu bóng dáng nói.

“...” im lặng~~

Phi Ngạn nhìn một lượt người ở đây, sau đó tầm mắt đặt trên người Nhược Trúc, mà mọi người cũng không hẹn ánh mắt cùng đặt trên thân Nhược Trúc.

Nhược Trúc : “...”

“không có gì, lỗi là do ta sơ ý” nhìn mười hai con mắt nhìn mình, Nhược Trúc trấn hạ một loạt hắc tuyến, sau đó giọng có chút buồn bã, nàng chậm rãi mở miệng.

Đúng vậy, nàng từ một thế giới công bằng sinh sống, sau khi xuyên qua lại chỉ hỗn trong rừng, cho nên nàng đã quên, nơi này không phải là kiếp trước nơi nàng ở có thể tự do trao đổi mua bán. Thương nhân đóng thuế, được nhà nước và Pháp luật bảo hộ.

Ở nơi này mạnh được yếu thua, nàng mình mục trương đảm cho bạc hai kẻ tay yếu chân mềm là gián tiếp đưa họ lên lưỡi hái tử thần của những kẻ tham lam.

Là lỗi của nàng.

Nhược Trúc cắn chặt môi dưới.

Phong Thanh Huyền cùng Lam Vọng Thiên ngồi hai bên cạnh nàng, cảm nhận được người bên cạnh khí tức chìm xuống liền quay qua nhìn.

Phong Thanh Huyền vỗ vỗ đầu nàng, mở miệng.

“không phải lỗi của nàng, là bọn cướp đáng chết”

Lam Vọng Thiên nhìn bàn tay đặt trên đầu Nhược Trúc có cảm giác vô cùng ngứa mắt.

Hắn cứng ngắc sắc mặt học ra một câu.

“đừng tự trách” liền im lặng ẩm rượu.

Phi Dương đang nâng cốc xuyên một ngụm rượu, liền bất thành linh hướng bên cạnh phun ra.

Phi Nguyệt tay mắt nhanh nhạy một nhún chân liền rời xa vị trí đang ngồi.

Phi Dương cũng không có tâm trạng u sầu Phi Nguyệt “vô tình”, hắn một bên vuốt vuốt lồng ngực ý đồ giảm bớt cái nồng của rượu xông lên tận óc, một bên tròn mắt nhìn Lam Vọng Thiên.

Chủ..chủ..chủ từ an ủi người?

Lam Vọng Thiên ném một ánh mắt sắc như dao cạo qua làm Phi Dương dựng tóc gáy.

Hắn ưỡn khuỷu dịch dịch thân mình né tầm mắt muốn rút gân lột da hắn kia ra, nhảy về phía sau Phi Nguyệt, nín thín thít.

Chủ từ ánh mắt thật đáng sợ, hắn háo đáng thương..anh..anh..anh.

Được rồi, Phi Dương hãy tập quen dần, sau này sẽ còn nhiều cái khiến người đau răng nữa. Tác giả vô lương nói.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bước Đi Đầu Tiên

“Ta muốn đi theo người” Phi Ngạn lên tiếng phá vỡ sự lúng túng.

Trong giọng là vô cùng kiên nghị.

Nhược Trúc ngẩng đầu nhìn Phi Ngạn, không nói gì chỉ nghiêm túc nhìn.

Phi Ngạn bị Nhược Trúc nhìn có chút khấn trương, bất quá vẫn không né tránh ánh mắt nàng.

“lý do?” Nhược Trúc hỏi.

“ta muốn mọi người của mình được đảm bảo an toàn..mà người có được điều đó” Phi Ngạn chắc chắn.

Tất nhiên ngoài ra còn có chính bản thân hắn.. muốn ở bên nàng. Chỉ là không có nói ra mà thôi.

“ngà, nhưng lý do ta phải thu người đâu?” Nhược Trúc nâng ly rượu ưu nhã hỏi.

“ta có thể làm quản gia của người, mọi sổ sách ta đều có thể quản lý.”

Nhược Trúc híp mắt nhìn Phi Ngạn, sau đó tại khi trái tim của Phi Ngạn đã chực nhảy lên tận cổ họng mới nhẹ nhàng nói.

“thành.”

Phi Ngạn không dấu vết nhẹ thở dài một hơi.

Ánh mắt trở nên kiên định. Hắn càng phải mạnh mẽ để bảo vệ mọi người.

Phi Ngạn không biết quyết định của hắn hôm nay sẽ tạo cho hắn ngày sau một thân phận địa vị chỉ dưới Nhược Trúc.

Khi đó, rất nhiều người thắc mắc

“đại nhân, với địa vị của ngài vì sao ngài không xin Thiên nữ cho ngài một chức vị cao hơn phù hợp với thân phận cao quý của ngài hơn, mà cam chịu làm một quản gia nhỏ nhỏ?”

Hắn chỉ cười xoa, ngữ mang hoài niệm nói:

“ngươi biết không, vị trí hiện tại của ta là khởi điểm nàng cho, gần với nàng nhất, ta nguyện vĩnh viễn làm một quân gia nhỏ nhỏ mà được nàng tín nhiệm, ở bên nàng”

Bất quá đây là nói sau.

Mà một bên đang im lặng ẩm rượu Lam Vọng Thiên đưa mắt nhìn Phi Ngạn, có chút suy nghĩ.

Phong Thanh Huyền không nói gì, hơi nhíu mày, bất quá nếu nàng muốn vậy hẳn không có ý kiến.

“nếu các ngươi đã nguyện đi theo ta, vậy ta nói luôn, cái ta cần là độ trung thành tuyệt đối, ta không cần trượng phu hữu mà ta cần kẻ có thể tin cậy và giao phó sau lưng. Các ngươi làm được hay không?”

Nhược Trúc đứng dậy, chấp tay sau lưng, bóng dáng nho nhỏ nhìn từ trên cao một lượt hai nam nhân hỏi.

Còn về nam chủ Phong Thanh Huyền, nàng lựa chọn bỏ qua. Ai biết hẳn phát bệnh gì mà đi theo nàng lẻo đẻo từ đó đến giờ.

Trong nguyên tắc cũng không có viết nam chủ có bệnh “mặt dày mày dạn” nga.

Chẳng qua nàng cũng biết hẳn là hẳn chẳng còn theo được bao nhiêu lâu nữa.

Theo nguyên tắc, sắp tới hẳn cần phải trở về Tuyệt Tình sơn trang đi. Lý do à.. bởi vì sắp tới trong trang sẽ có kẻ phản bội nga.

Mà nữ chủ với lý do vết thương nam chủ cần theo dõi thêm, không ngại đường xa đi theo hẳn về, lại bằng khả năng quan sát nhạy bén giúp nam chủ tìm ra kẻ phản bội.

Từ đó trong trang trên dưới một lòng đều tôn nữ chủ làm trang chủ phụ nhân.

Hơ hơ...cũng đúng thôi, nữ chủ cho dù có tài năng cỡ nào cũng không thể bằng được thuốc của Hệ Thống, trong khoảng thời gian ngắn tất nhiên sẽ không “chạy nhảy tung tăng” được rồi.

Nhờ vậy mới có thể “lừa gần rơm lâu ngày cũng bén đi”

Nhược Trúc ném ánh mắt ý vị thâm trường nhìn về Phong Thanh Huyền.

Đời này có viên thuốc của Hệ Thống cô độc trong người hẳn cũng đã được giải, như vậy lẽ hiển nhiên quá trình nữ chủ đấu với Hoàng Kim Cự Long giành lấy được liệu Hoàng Kim Thảo một trong những dược liệu cần để chế thuốc giải cô cho nam chủ cũng tan thành mây khói.

Theo đó cũng không có chuyện nữ chủ thu phục được Hoàng Kim Cự Long làm chiến sủng (sủng vật có thể chiến đấu) .

Càng không có chuyện nam chủ động lòng vì nữ chủ không quản nguy hiểm đi tìm thuốc cho hẳn.

Đại loại kịch tình là một chuỗi mắc xích, một khi có một mắt xích tan biến kéo theo đó là tất cả các mắt xích phía sau cũng đồng dạng trở thành hư không.

.

.

“Làm được” cả ba cùng đồng thanh.

“tốt, trước hết Phi Dương cầm lấy số bạc này đi chọn một địa điểm thích hợp có thể đặt trụ sở.” Nhược Trúc ném túi tiền cho Phi Dương.

“Phi Nguyệt phụ trách tìm người, tốt nhất là trai tráng, nhưng phải tứ cố vô thân”

“Rõ” Phi Nguyệt cùng Phi Dương đồng thanh.

“Lam Vọng Thiên, ngươi theo ta ra đây một lát.” Nhược Trúc nhìn Lam Vọng Thiên, dẫn đầu đi ra ngoài.

Ra đến cửa , nàng quay vào nhìn về mặt buồn thiu của Lam Đồng Hi nhẹ giọng cười.

“tiểu Hi, lát tỷ có việc cần nhờ đệ nha” Nhược Trúc nhìn Lam Đồng Hi cười cười.

Lam Đồng Hi một phút trước còn đang ủ rũ vì mình không làm được gì một phút sau ánh mắt liền sáng rực lên.

“vâng ạ, tỷ tỷ” Lam Đồng Hi ngoan ngoan vâng dạ.

“Nhược Nhược, ..còn ta?” Phong Thanh Huyền ưỡn khuỷu nhìn Nhược Trúc.

“ngươi.” Nhược Trúc dừng chân, xoay người nhìn hắn.

Phong Thanh Huyền mong đợi nhìn nàng.

“ngồi đó uống trà đi” Nhược Trúc không ngại xối một xô nước lạnh lên người hắn, sau đó dứt khoát xoay người bước đi.

Phong Thanh Huyền : “...”

Được rồi, nàng không cần ta a..

Phong Thanh Huyền quay mặt vào xó vẽ vòng tròn ai oán lắm lắm.

--- -----

Bên ngoài.

“ta cần ngươi bí mật làm một chuyện. Tại phía Đông Thanh trấn có một ngôi làng cỡ nhỏ, sắp tới những người dân nơi đó sẽ di chuyển đi nơi khác vì bệnh dịch.. Ngươi hãy đến đó, tìm cách mua lại toàn bộ số đất xung quanh vùng đó. Nhớ làm thật cẩn thận, biết không?”

Nhược Trúc giao ra một túi bạc lớn cho Lam Vọng Thiên, nhìn hắn.

“đã biết” Lam Vọng Thiên nhận túi bạc, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hắn cũng không hỏi, nàng là người thông minh, có chủ kiến, nàng làm vậy nhất định có lý do riêng.

Mà hắn chỉ cần vì nàng làm tốt nhiệm vụ là được.

Hiển nhiên thái độ này của hắn khiến Nhược Trúc vô cùng hài lòng.

“ ngươi đợi hai ngày nữa hãy xuất phát. Cũng đừng xuất hiện trong thôn vội.

Mà hãy chờ đợi khi nhiều người bắt đầu bỏ đi và tin đồn dịch bệnh rò rỉ ra bên ngoài hãy đi vào. Sau khi mua được toàn bộ số đất nơi đó, hãy gửi thư về, sau đó tại nơi đó đợi chỉ thị của ta”

“ân”

.

.

Ngôi làng đó sắp tới sẽ có rất nhiều người chết. Không tìm ra nguyên nhân nên mọi người đổ cho dịch bệnh.

Nhưng thực tế là do tại nơi đó có một mỏ quặng lưu hoàng (lưu huỳnh).

Hiện tại là tháng bảy, đầu mùa mưa, lưu hoàng gặp mưa phản ứng tạo thành chất độc làm không ít nhân mất mạng.

Mọi người cứ nghĩ đây là do dịch bệnh nên toàn bộ đều bỏ đi tha hương cầu thực.

Ngược lại tiện nghi nữ chủ sau này phát hiện ra “kho báu” nơi này, không tốn một xu cũng có thể sở hữu. Nhưng sau đó lại có không ít người dân nghe nói nhà mình hiện tại có thứ vô cùng quý giá liền trở lại tranh cãi vô cùng ồn ào.

Kết quả nữ chủ tổn không ít bạc để dàn xếp. Thậm chí còn cho người giết không ít nhân.

Thật tàn nhẫn. Để đạt mục đích mà không từ thủ đoạn.

Mà nàng, hiện tại sẽ chi tiền mua xuống đàng hoàng hợp pháp, cho họ vốn để làm ăn, sau này cũng sẽ không có kẻ thừa nước đục thả câu.

.

.

Nữ chủ, để xem không có lượng lưu hoàng này ngươi làm thế nào để chế tạo hoá dược, làm thế nào để “một trận thành danh” tứ quốc..

Làm thế nào giúp đỡ nam nhân của ngươi thượng vị đâu? Nhược Trúc cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Yêu Hoàng

Nhìn theo bóng lưng của Lam Vọng Thiên đi xuống lầu, mãi cho đến khi mất hút , Nhượng Trúc mới xoay người đi vào phòng.

Bước vào phòng, Nhượng Trúc liền nhìn thấy vẻ mặt “oán phụ” của Phong Thanh Huyền, nàng vẻ mặt hắc tuyến.

Nam chủ bộ truyện này có vấn đề thần kinh sao? Nàng thật không hiểu lý do vì sao hắn cứ đi theo nàng. Không phải hắn nên đi “hội ngộ” nữ chủ sao?

“Nhượng Nhượng,..” Phong Thanh Huyền ửy khuất âm thanh nhu nhu vang lên.

Nhượng Trúc dứt khoát quay người sang Lam Đồng Hi, hơi cúi thân hình vừa tầm mắt của hắn (LDH) ôn giọng hỏi:

“tiểu Hi, giờ tỷ giao cho đệ một việc vô cùng quan trọng, đệ giúp tỷ hoàn thành, tốt sao?”

“hảo“. Lam Đồng Hi không chút do dự trả lời.

Nghe Lam Đồng Hi gương mặt kiên nghị lên tiếng, Nhượng Trúc mẩu tính nổi lên, mười phần dịu dàng nở nụ cười.

Nàng đưa tay vuốt ve hai má vì thời gian dài thiếu dinh dưỡng mà gầy gò của Lam Đồng Hi.

“vâng, đệ sẽ cố gắng hết sức” Lam Đồng Hi hai mắt lấp lánh. Đôi con ngươi màu xanh như bảo ngọc phảng phất có ánh sáng lưu động. Âm thanh non nớt mềm mềm lại chứa đựng sự kiên định.

Nhượng Trúc khoé môi vẽ một nụ cười.

“Tiểu Hi ngoan, đợi một lát Phi Nguyệt ca trở lại, đệ hãy cùng Phi Nguyệt đi. Nhiệm vụ của đệ là tìm càng nhiều trẻ lang thang không phụ không mẫu càng tốt, nhưng phải nhanh nhẹn linh hoạt, hiểu không?”

--- ----- ----ta là phân cách tuyến----- -----

Trời ngả về cuối Thu, lá ngoài đường rụng nhiều, tầng mây lơ lửng thiên không, thỉnh thoảng lướt qua một con gió nhẹ lao xao hàng cây bên đường.

.

.

Lam Đồng Hi thân mình nho nhỏ mại bước chân chậm rãi đi.

Trên đầu phủ một tầng sa màu đen mỏng vén lên thành một cái áo choàng che hết nửa gương mặt non nớt.

Dưới lớp sa mỏng đó, một đôi đồng tử màu lam toả ra sự tinh trí, đồng thời lạnh lẽo ánh sáng.

Nơi nào là tiểu hài tử nhu thuận trước mặt Nhượng Trúc?!

Phía trước dẫn đường là hai tiểu hài tử bộ dạng nhếch nhác, bẩn thỉu.

Thỉnh thoảng hai đứa trẻ lại quay người lên nhìn về phía sau.

Người đó là ai? Trông có vẻ nho nhỏ cùng tuổi bọn hắn nhưng lại phát ra khí tức thật đáng sợ.

.

.

.

A Cầu thu hồi tầm nhìn đưa tay nhu nhu một khối phồng lên trước ngực.

Đó là một khối bánh bao.

Mặc kệ là ai, trước mắt hắn có thể giúp hắn khiến cho muội muội không chết đói, A Cầu nghĩ, lại tăng thêm bước chân.

A Cầu, A Kỳ và Lã Nha là từ một nhóm buôn người trái phép thoát ra chạy đến Diêu thành.

Nhưng trẻ mồ côi lang thang không nơi nương tựa thì cho dù là ở nơi nào cũng bị bắt nạt, ở nơi nào chả bị đói.

Cuối cùng có đôi phu phụ kia thu lưu ba huynh muội, nhưng rồi miệng hồ lại rơi vào miệng sói.

Hai phu phụ này là người chuyên bắt trẻ em ăn mầy đi xin ăn rồi mang về nộp cho chúng.

Xin được thì về có một củ khoai ăn. Hễ không xin được thì cũng không được ăn gì.

Mà hiện tại sắp vào Đông, ai cũng bận rộn lo cho bản thân mùa Đông không đủ ăn, nào có ai dư hơi để ý đến lũ ăn xin như chúng.

Vì vậy đã hai ngày không xin được gì.

Phần khoai của A Cầu và A Kỳ cũng đã lần lượt để lại cho muội muội, hôm nay nếu không xin được nữa thì không được về nhà.

Đã hơn một ngày chưa có gì bỏ vào bụng, khi chúng tưởng mình cứ như vậy chết đi thì hần xuất hiện, cho chúng hai cái bánh bao, hỏi chúng có nguyện ý giao tính mạng ra cho hần hay không?

Lúc sắp chết người ta nào quan tâm có cái gì cạm bẫy vẫn là nguy hiểm, bản năng khát cầu sự sống khiến họ chấp nhận hết thảy điều kiện.

Tất nhiên hai đứa trẻ càng không ngoại lệ.

Khi Lam Đồng Hi hỏi nơi ở của chúng, chúng liền dẫn hần đi.

Vì thế mới có một màn hiện tại.

Trước một căn nhà xập xệ, vách xiêu vẹo, hai đứa trẻ dừng lại, chân chừ bước vào.

“đại ca, hay là huynh mau đi đi, nếu không huynh xinh đẹp thế kia Lý bà bà sẽ bắt người đi bán đấy.” A Kỳ quay lại lên tiếng.

Lam Đồng Hi nghe xong nhiu mảy, trực tiếp đẩy cổng bước vào phía trong.

Đưa mắt nhìn một lượt, chỉ thấy trong sân nằm la liệt những tiểu hài tử ăn mặc rách rưới, ốm tong teo, co ro tùm lại cùng nhau cho nhau sưởi ấm.

Mà đám trẻ khi thấy có người lạ xuất hiện trong viện thì nhao nhao lên.

“ai vậy?”

“A Cầu mang ai trở lại vậy? bằng hữu mới?”

“nhìn đâu có giống ăn mầy?”

“hay là A Cầu chọc phải phiền toái, hiện tại người ta tìm đến cửa?”

“...”

Không ngừng tiếng nhao nhao lên làm Lam Đồng Hi nhăn khuôn mặt thành một nắm.

“ồn quá, cầm miệng” Nam đồng thanh âm non nớt lại phá lệ lãnh ý.

Đám trẻ đang xôn xao thế mà lại thành thành thật thật im lặng.

Lam Đồng Hi phát tay, ngay lập tức xung quanh hần một kết giới vô hình hiện ra.

Đám trẻ giật mình kinh sợ, vị đại ca kia đi đâu rồi a? Vì sao đang đứng lại đột nhiên biến mất?

“Hắc Tử, Bạch Kỳ” Lam Đồng Hi lên tiếng

Ngay lập tức, không khí vận vẹo, hư không xuất hiện hai người, nửa quỳ nửa ngồi, cung kính ôm quyền.

“thuộc hạ có mặt, Yêu Hoàng”

“Lo phần còn lại đi, ta muốn những kẻ đạt tiêu chuẩn để huấn luyện, những tên còn lại, cho chúng ít bạc, tùy tiện chúng đi” Lam Đồng Hi khuôn mặt lãnh khốc, đồng âm hàn ý lạnh lẽo.

“thuộc hạ rõ”

Lam Đồng Hi phiến chán phát phát tay, xoay người đi thẳng.

Kết giới theo đó tự nhiên giải, hiện ra bóng dáng hai người Hắc Tử và Bạch Kỳ.

.

.

Đám trẻ lang thang nhìn đột nhiên trống rỗng toát ra hai nhân liên hiếu kỳ xúm lại.

Hắc Tử Và Bạch Kỳ khóc không ra nước mắt, vì sao hai người bọn họ hảo có cảm giác mình là hầu tử bị nhân vậy xem a?

.

.

Mà Lam Đồng Hi đứng đình bước chân nghe từ phía sau vọng lại tiếng lao nhao của đám hầu tử gương mặt nhẵn thành một đoàn.

Trẻ nhỏ hảo phiến.

Nếu không phải tỷ tỷ nhờ vả, hắc mới không cần đi làm những việc nhàm chán này.

“Vẫn là nhanh chóng trở lại bên cạnh tỷ tỷ thích hơn.” Lam Đồng Hi lầm bầm.

Lam Đồng Hi đã quên, hiện tại hắc cũng không phải hình dạng cũ của Yêu Hoàng cao cao tại thượng mà cũng chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi mà thôi, một tiểu hầu tử chê tiểu hầu tử khác trẻ con ồn ào, ngầm như thế nào cũng cảm thấy buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Không Cần Theo Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.